Evangelium secundum Lucam

Cap. 1 1 Quoniam quidem multi conati sunt ordinare narrationem, quæ in nobis completæ sunt, rerum : 2 sicut tradiderunt nobis, qui ab initio ipsi viderunt, et ministri fuerunt sermonis : 3 visum est et mihi, assecuto omnia a principio diligenter, ex ordine tibi scribere, optime Theophile, 4 ut cognoscas eorum verborum, de quibus eruditus es, veritatem.

5 Fuit in diebus Herodis, regis Judææ, sacerdos quidam nomine Zacharias de vice Abia, et uxor illius de filiabus Aaron, et nomen ejus Elisabeth. 6 Erant autem justi ambo ante Deum, incedentes in omnibus mandatis et justificationibus Domini sine querela. 7 Et non erat illis filius, eo quod esset Elisabeth sterilis, et ambo processissent in diebus suis. 8 Factum est autem, cum sacerdotio fungeretur in ordine vicis suæ ante Deum, 9 secundum consuetudinem sacerdotii, sorte exiit ut incensum poneret, ingressus in templum Domini : 10 et omnis multitudo populi erat orans foris hora incensi. 11 Apparuit autem illi angelus Domini, stans a dextris altaris incensi. 12 Et Zacharias turbatus est videns, et timor irruit super eum. 13 Ait autem ad illum angelus : Ne timeas, Zacharia, quoniam exaudita est deprecatio tua : et uxor tua Elisabeth pariet tibi filium, et vocabis nomen ejus Joannem : 14 et erit gaudium tibi, et exsultatio, et multi in nativitate ejus gaudebunt : 15 erit enim magnus coram Domino : et vinum et siceram non bibet, et Spiritu Sancto replebitur adhuc ex utero matris suæ : 16 et multos filiorum Israël convertet ad Dominum Deum ipsorum : 17 et ipse præcedet ante illum in spiritu et virtute Eliæ : ut convertat corda patrum in filios, et incredulos ad prudentiam justorum, parare Domino plebem perfectam. 18 Et dixit Zacharias ad angelum : Unde hoc sciam ? ego enim sum senex, et uxor mea processit in diebus suis. 19 Et respondens angelus dixit ei : Ego sum Gabriel, qui asto ante Deum : et missus sum loqui ad te, et hæc tibi

evangelizare. [20] Et ecce eris tacens, et non poteris loqui
usque in diem quo hæc fiant, pro eo quod non credidisti
verbis meis, quæ implebuntur in tempore suo. [21] Et erat
plebs exspectans Zachariam : et mirabantur quod
tardaret ipse in templo. [22] Egressus autem non poterat
loqui ad illos, et cognoverunt quod visionem vidisset in
templo. Et ipse erat innuens illis, et permansit mutus. [23] Et
factum est, ut impleti sunt dies officii ejus, abiit in domum
suam : [24] post hos autem dies concepit Elisabeth uxor
ejus, et occultabat se mensibus quinque, dicens : [25] Quia
sic fecit mihi Dominus in diebus, quibus respexit auferre
opprobrium meum inter homines.

[26] In mense autem sexto, missus est angelus Gabriel a
Deo in civitatem Galilææ, cui nomen Nazareth, [27] ad
virginem desponsatam viro, cui nomen erat Joseph, de
domo David : et nomen virginis Maria. [28] Et ingressus
angelus ad eam dixit : Ave gratia plena : Dominus tecum :
benedicta tu in mulieribus. [29] Quæ cum audisset, turbata
est in sermone ejus, et cogitabat qualis esset ista
salutatio. [30] Et ait angelus ei : Ne timeas, Maria : invenisti
enim gratiam apud Deum. [31] Ecce concipies in utero, et
paries filium, et vocabis nomen ejus Jesum : [32] hic erit
magnus, et Filius Altissimi vocabitur, et dabit illi Dominus
Deus sedem David patris ejus : et regnabit in domo Jacob
in æternum, [33] et regni ejus non erit finis. [34] Dixit autem
Maria ad angelum : Quomodo fiet istud, quoniam virum
non cognosco ? [35] Et respondens angelus dixit ei : Spiritus
Sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit
tibi. Ideoque et quod nascetur ex te sanctum, vocabitur
Filius Dei. [36] Et ecce Elisabeth cognata tua, et ipsa
concepit filium in senectute sua : et hic mensis sextus est
illi, quæ vocatur sterilis : [37] quia non erit impossibile apud
Deum omne verbum. [38] Dixit autem Maria : Ecce ancilla
Domini : fiat mihi secundum verbum tuum. Et discessit ab
illa angelus.

[39] Exsurgens autem Maria in diebus illis, abiit in montana

cum festinatione, in civitatem Juda : 40 et intravit in
domum Zachariæ, et salutavit Elisabeth. 41 Et factum est,
ut audivit salutationem Mariæ Elisabeth, exsultavit infans
in utero ejus : et repleta est Spiritu Sancto Elisabeth :
42 et exclamavit voce magna, et dixit : Benedicta tu inter
mulieres, et benedictus fructus ventris tui. 43 Et unde hoc
mihi, ut veniat mater Domini mei ad me ? 44 Ecce enim ut
facta est vox salutationis tuæ in auribus meis, exsultavit
in gaudio infans in utero meo. 45 Et beata, quæ credidisti,
quoniam perficientur ea, quæ dicta sunt tibi a Domino.
46 Et ait Maria :
Magnificat anima mea Dominum :
47 et exsultavit spiritus meus in Deo salutari meo.
48 Quia respexit humilitatem ancillæ suæ :
ecce enim ex hoc beatam me dicent omnes generationes,
49 quia fecit mihi magna qui potens est :
et sanctum nomen ejus,
50 et misericordia ejus a progenie in progenies
timentibus eum.
51 Fecit potentiam in brachio suo :
dispersit superbos mente cordis sui.
52 Deposuit potentes de sede,
et exaltavit humiles.
53 Esurientes implevit bonis :
et divites dimisit inanes.
54 Suscepit Israël puerum suum,
recordatus misericordiæ suæ :
55 sicut locutus est ad patres nostros,
Abraham et semini ejus in sæcula.
56 Mansit autem Maria cum illa quasi mensibus tribus : et
reversa est in domum suam.

57 Elisabeth autem impletum est tempus pariendi, et
peperit filium. 58 Et audierunt vicini et cognati ejus quia
magnificavit Dominus misericordiam suam cum illa, et
congratulabantur ei. 59 Et factum est in die octavo,
venerunt circumcidere puerum, et vocabant eum nomine
patris sui Zachariam. 60 Et respondens mater ejus, dixit :

Nequaquam, sed vocabitur Joannes. 61 Et dixerunt ad
illam : Quia nemo est in cognatione tua, qui vocetur hoc
nomine. 62 Innuebant autem patri ejus, quem vellet vocari
eum. 63 Et postulans pugillarem scripsit, dicens : Joannes
est nomen ejus. Et mirati sunt universi. 64 Apertum est
autem illico os ejus, et lingua ejus, et loquebatur
benedicens Deum. 65 Et factus est timor super omnes
vicinos eorum : et super omnia montana Judææ
divulgabantur omnia verba hæc : 66 et posuerunt omnes
qui audierant in corde suo, dicentes : Quis, putas, puer
iste erit ? etenim manus Domini erat cum illo. 67 Et
Zacharias pater ejus repletus est Spiritu Sancto : et
prophetavit, dicens :
68 Benedictus Dominus Deus Israël,
quia visitavit, et fecit redemptionem plebis suæ :
69 et erexit cornu salutis nobis
in domo David pueri sui,
70 sicut locutum est per os sanctorum,
qui a sæculo sunt, prophetarum ejus :
71 salutem ex inimicis nostris,
et de manu omnium qui oderunt nos :
72 ad faciendam misericordiam cum patribus nostris :
et memorari testamenti sui sancti :
73 jusjurandum, quod juravit ad Abraham patrem nostrum,
daturum se nobis
74 ut sine timore, de manu inimicorum nostrorum liberati,
serviamus illi
75 in sanctitate et justitia coram ipso,
omnibus diebus nostris.
76 Et tu puer, propheta Altissimi vocaberis :
præibis enim ante faciem Domini parare vias ejus,
77 ad dandam scientiam salutis plebi ejus
in remissionem peccatorum eorum
78 per viscera misericordiæ Dei nostri,
in quibus visitavit nos, oriens ex alto :
79 illuminare his qui in tenebris et in umbra mortis
sedent :
ad dirigendos pedes nostros in viam pacis.

80 Puer autem crescebat, et confortabatur spiritu : et erat
in desertis usque in diem ostensionis suæ ad Israël.

Cap. 2 1 Factum est autem in diebus illis, exiit
edictum a Cæsare Augusto ut describeretur universus
orbis. 2 Hæc descriptio prima facta est a præside Syriæ
Cyrino : 3 et ibant omnes ut profiterentur singuli in suam
civitatem. 4 Ascendit autem et Joseph a Galilæa de
civitate Nazareth in Judæam, in civitatem David, quæ
vocatur Bethlehem : eo quod esset de domo et familia
David, 5 ut profiteretur cum Maria desponsata sibi uxore
prægnante. 6 Factum est autem, cum essent ibi, impleti
sunt dies ut pareret. 7 Et peperit filium suum
primogenitum, et pannis eum involvit, et reclinavit eum in
præsepio : quia non erat eis locus in diversorio. 8 Et
pastores erant in regione eadem vigilantes, et
custodientes vigilias noctis super gregem suum. 9 Et ecce
angelus Domini stetit juxta illos, et claritas Dei
circumfulsit illos, et timuerunt timore magno. 10 Et dixit
illis angelus : Nolite timere : ecce enim evangelizo vobis
gaudium magnum, quod erit omni populo : 11 quia natus
est vobis hodie Salvator, qui est Christus Dominus, in
civitate David. 12 Et hoc vobis signum : invenietis infantem
pannis involutum, et positum in præsepio. 13 Et subito
facta est cum angelo multitudo militiæ cælestis
laudantium Deum, et dicentium :
14 Gloria in altissimis Deo,
et in terra pax hominibus bonæ voluntatis.
15 Et factum est, ut discesserunt ab eis angeli in cælum :
pastores loquebantur ad invicem : Transeamus usque
Bethlehem, et videamus hoc verbum, quod factum est,
quod Dominus ostendit nobis. 16 Et venerunt festinantes :
et invenerunt Mariam, et Joseph, et infantem positum in
præsepio. 17 Videntes autem cognoverunt de verbo, quod
dictum erat illis de puero hoc. 18 Et omnes qui audierunt,
mirati sunt : et de his quæ dicta erant a pastoribus ad
ipsos. 19 Maria autem conservabat omnia verba hæc,
conferens in corde suo. 20 Et reversi sunt pastores

glorificantes et laudantes Deum in omnibus quæ
audierant et viderant, sicut dictum est ad illos.

21 Et postquam consummati sunt dies octo, ut
circumcideretur puer, vocatum est nomen ejus Jesus,
quod vocatum est ab angelo priusquam in utero
conciperetur. 22 Et postquam impleti sunt dies purgationis
ejus secundum legem Moysi, tulerunt illum in Jerusalem,
ut sisterent eum Domino, 23 sicut scriptum est in lege
Domini : Quia omne masculinum adaperiens vulvam,
sanctum Domino vocabitur : 24 et ut darent hostiam
secundum quod dictum est in lege Domini, par turturum,
aut duos pullos columbarum. 25 Et ecce homo erat in
Jerusalem, cui nomen Simeon, et homo iste justus, et
timoratus, exspectans consolationem Israël : et Spiritus
Sanctus erat in eo. 26 Et responsum acceperat a Spiritu
Sancto, non visurum se mortem, nisi prius videret
Christum Domini. 27 Et venit in spiritu in templum. Et cum
inducerent puerum Jesum parentes ejus, ut facerent
secundum consuetudinem legis pro eo, 28 et ipse accepit
eum in ulnas suas : et benedixit Deum, et dixit :
29 Nunc dimittis servum tuum Domine,
secundum verbum tuum in pace :
30 quia viderunt oculi mei salutare tuum,
31 quod parasti ante faciem omnium populorum :
32 lumen ad revelationem gentium,
et gloriam plebis tuæ Israël.
33 Et erat pater ejus et mater mirantes super his quæ
dicebantur de illo. 34 Et benedixit illis Simeon, et dixit ad
Mariam matrem ejus : Ecce positus est hic in ruinam et in
resurrectionem multorum in Israël, et in signum cui
contradicetur : 35 et tuam ipsius animam pertransibit
gladius ut revelentur ex multis cordibus cogitationes. 36 Et
erat Anna prophetissa, filia Phanuel, de tribu Aser : hæc
processerat in diebus multis, et vixerat cum viro suo annis
septem a virginitate sua. 37 Et hæc vidua usque ad annos
octoginta quatuor : quæ non discedebat de templo,
jejuniis et obsecrationibus serviens nocte ac die. 38 Et

**hæc, ipsa hora superveniens, confitebatur Domino : et
loquebatur de illo omnibus, qui exspectabant
redemptionem Israël. [39] Et ut perfecerunt omnia
secundum legem Domini, reversi sunt in Galilæam in
civitatem suam Nazareth.**

**[40] Puer autem crescebat, et confortabatur plenus
sapientia : et gratia Dei erat in illo. [41] Et ibant parentes
ejus per omnes annos in Jerusalem, in die solemni
Paschæ. [42] Et cum factus esset annorum duodecim,
ascendentibus illis Jerosolymam secundum
consuetudinem diei festi, [43] consummatisque diebus, cum
redirent, remansit puer Jesus in Jerusalem, et non
cognoverunt parentes ejus. [44] Existimantes autem illum
esse in comitatu, venerunt iter diei, et requirebant eum
inter cognatos et notos. [45] Et non invenientes, regressi
sunt in Jerusalem, requirentes eum. [46] Et factum est, post
triduum invenerunt illum in templo sedentem in medio
doctorum, audientem illos, et interrogantem eos.
[47] Stupebant autem omnes qui eum audiebant, super
prudentia et responsis ejus. [48] Et videntes admirati sunt.
Et dixit mater ejus ad illum : Fili, quid fecisti nobis sic ?
ecce pater tuus et ego dolentes quærebamus te. [49] Et ait
ad illos : Quid est quod me quærebatis ? nesciebatis quia
in his quæ Patris mei sunt, oportet me esse ? [50] Et ipsi non
intellexerunt verbum quod locutus est ad eos. [51] Et
descendit cum eis, et venit Nazareth : et erat subditus
illis. Et mater ejus conservabat omnia verba hæc in corde
suo. [52] Et Jesus proficiebat sapientia, et ætate, et gratia
apud Deum et homines.**

**Cap. 3 [1] Anno autem quintodecimo imperii Tiberii
Cæsaris, procurante Pontio Pilato Judæam, tetrarcha
autem Galiææ Herode, Philippo autem fratre ejus
tetrarcha Iturææ, et Trachonitidis regionis, et Lysania
Abilinæ tetrarcha, [2] sub principibus sacerdotum Anna et
Caipha : factum est verbum Domini super Joannem,
Zachariæ filium, in deserto. [3] Et venit in omnem regionem**

Jordanis, prædicans baptismum pœnitentiæ in
remissionem peccatorum, [4] sicut scriptum est in libro
sermonum Isaiæ prophetæ :
Vox clamantis in deserto :
Parate viam Domini ; rectas facite semitas ejus :
[5] omnis vallis implebitur,
et omnis mons, et collis humiliabitur :
et erunt prava in directa, et aspera in vias planas :
[6] et videbit omnis caro salutare Dei.
[7] Dicebat ergo ad turbas quæ exibant ut baptizarentur ab
ipso : Genimina viperarum, quis ostendit vobis fugere a
ventura ira ? [8] Facite ergo fructus dignos pœnitentiæ, et
ne cœperitis dicere : Patrem habemus Abraham. Dico
enim vobis quia potens est Deus de lapidibus istis
suscitare filios Abrahæ. [9] Jam enim securis ad radicem
arborum posita est. Omnis ergo arbor non faciens fructum
bonum, excidetur, et in ignem mittetur. [10] Et
interrogabant eum turbæ, dicentes : Quid ergo faciemus ?
[11] Respondens autem dicebat illis : Qui habet duas
tunicas, det non habenti : et qui habet escas, similiter
faciat. [12] Venerunt autem et publicani ut baptizarentur, et
dixerunt ad illum : Magister, quid faciemus ? [13] At ille
dixit ad eos : Nihil amplius, quam quod constitutum est
vobis, faciatis. [14] Interrogabant autem eum et milites,
dicentes : Quid faciemus et nos ? Et ait illis : Neminem
concutiatis, neque calumniam faciatis : et contenti estote
stipendiis vestris. [15] Existimante autem populo, et
cogitantibus omnibus in cordibus suis de Joanne, ne forte
ipse esset Christus, [16] respondit Joannes, dicens
omnibus : Ego quidem aqua baptizo vos : veniet autem
fortior me, cujus non sum dignus solvere corrigiam
calceamentorum ejus : ipse vos baptizabit in Spiritu
Sancto et igni : [17] cujus ventilabrum in manu ejus, et
purgabit aream suam, et congregabit triticum in horreum
suum, paleas autem comburet igni inextinguibili. [18] Multa
quidem et alia exhortans evangelizabat populo.

[19] Herodes autem tetrarcha cum corriperetur ab illo de

Herodiade uxore fratris sui, et de omnibus malis quæ fecit
Herodes, 20 adjecit et hoc super omnia, et inclusit
Joannem in carcere.

21 Factum est autem cum baptizaretur omnis populus, et
Jesu baptizato, et orante, apertum est cælum : 22 et
descendit Spiritus Sanctus corporali specie sicut columba
in ipsum : et vox de cælo facta est : Tu es filius meus
dilectus, in te complacui mihi. 23 Et ipse Jesus erat
incipiens quasi annorum triginta, ut putabatur, filius
Joseph, qui fuit Heli, qui fuit Mathat, 24 qui fuit Levi, qui
fuit Melchi, qui fuit Janne, qui fuit Joseph, 25 qui fuit
Mathathiæ, qui fuit Amos, qui fuit Nahum, qui fuit Hesli,
qui fuit Nagge, 26 qui fuit Mahath, qui fuit Mathathiæ, qui
fuit Semei, qui fuit Joseph, qui fuit Juda, 27 qui fuit Joanna,
qui fuit Resa, qui fuit Zorobabel, qui fuit Salatheil, qui fuit
Neri, 28 qui fuit Melchi, qui fuit Addi, qui fuit Cosan, qui
fuit Elmadan, qui fuit Her, 29 qui fuit Jesu, qui fuit Eliezer,
qui fuit Jorim, qui fuit Mathat, qui fuit Levi, 30 qui fuit
Simeon, qui fuit Juda, qui fuit Joseph, qui fuit Jona, qui fuit
Eliakim, 31 qui fuit Melea, qui fuit Menna, qui fuit
Mathatha, qui fuit Natham, qui fuit David, 32 qui fuit
Jesse, qui fuit Obed, qui fuit Booz, qui fuit Salmon, qui fuit
Naasson, 33 qui fuit Aminadab, qui fuit Aram, qui fuit
Esron, qui fuit Phares, qui fuit Judæ, 34 qui fuit Jacob, qui
fuit Isaac, qui fuit Abrahæ, qui fuit Thare, qui fuit Nachor,
35 qui fuit Sarug, qui fuit Ragau, qui fuit Phaleg, qui fuit
Heber, qui fuit Sale, 36 qui fuit Cainan, qui fuit Arphaxad,
qui fuit Sem, qui fuit Noë, qui fuit Lamech, 37 qui fuit
Methusale, qui fuit Henoch, qui fuit Jared, qui fuit
Malaleel, qui fuit Cainan, 38 qui fuit Henos, qui fuit Seth,
qui fuit Adam, qui fuit Dei.

Cap. 4 1 Jesus autem plenus Spiritu Sancto regressus
est a Jordane : et agebatur a Spiritu in desertum 2 diebus
quadraginta, et tentabatur a diabolo. Et nihil manducavit
in diebus illis : et consummatis illis esuriit. 3 Dixit autem
illi diabolus : Si Filius Dei es, dic lapidi huic ut panis fiat.

4 Et respondit ad illum Jesus : Scriptum est : Quia non in
solo pane vivit homo, sed in omni verbo Dei. 5 Et duxit
illum diabolus in montem excelsum, et ostendit illi omnia
regna orbis terræ in momento temporis, 6 et ait illi : Tibi
dabo potestatem hanc universam, et gloriam illorum :
quia mihi tradita sunt, et cui volo do illa. 7 Tu ergo si
adoraveris coram me, erunt tua omnia. 8 Et respondens
Jesus, dixit illi : Scriptum est : Dominum Deum tuum
adorabis, et illi soli servies. 9 Et duxit illum in Jerusalem,
et statuit eum super pinnam templi, et dixit illi : Si Filius
Dei es, mitte te hinc deorsum. 10 Scriptum est enim quod
angelis suis mandavit de te, ut conservent te : 11 et quia
in manibus tollent te, ne forte offendas ad lapidem
pedem tuum. 12 Et respondens Jesus, ait illi : Dictum est :
Non tentabis Dominum Deum tuum. 13 Et consummata
omni tentatione, diabolus recessit ab illo, usque ad
tempus.

14 Et regressus est Jesus in virtute Spiritus in Galilæam, et
fama exiit per universam regionem de illo. 15 Et ipse
docebat in synagogis eorum, et magnificabatur ab
omnibus. 16 Et venit Nazareth, ubi erat nutritus, et intravit
secundum consuetudinem suam die sabbati in
synagogam, et surrexit legere. 17 Et traditus est illi liber
Isaiæ prophetæ. Et ut revolvit librum, invenit locum ubi
scriptum erat : 18 Spiritus Domini super me : propter quod
unxit me, evangelizare pauperibus misit me, sanare
contritos corde, 19 prædicare captivis remissionem, et
cæcis visum, dimittere confractos in remissionem,
prædicare annum Domini acceptum et diem retributionis.
20 Et cum plicuisset librum, reddit ministro, et sedit. Et
omnium in synagoga oculi erant intendentes in eum.
21 Cœpit autem dicere ad illos : Quia hodie impleta est
hæc scriptura in auribus vestris. 22 Et omnes testimonium
illi dabant : et mirabantur in verbis gratiæ, quæ
procedebant de ore ipsius, et dicebant : Nonne hic est
filius Joseph ? 23 Et ait illis : Utique dicetis mihi hanc
similitudinem : Medice cura teipsum : quanta audivimus

**facta in Capharnaum, fac et hic in patria tua. 24 Ait
autem : Amen dico vobis, quia nemo propheta acceptus
est in patria sua. 25 In veritate dico vobis, multæ viduæ
erant in diebus Eliæ in Israël, quando clausum est cælum
annis tribus et mensibus sex, cum facta esset fames
magna in omni terra : 26 et ad nullam illarum missus est
Elias, nisi in Sarepta Sidoniæ, ad mulierem viduam. 27 Et
multi leprosi erant in Israël sub Eliseo propheta : et nemo
eorum mundatus est nisi Naaman Syrus. 28 Et repleti sunt
omnes in synagoga ira, hæc audientes. 29 Et surrexerunt,
et ejecerunt illum extra civitatem : et duxerunt illum
usque ad supercilium montis, super quem civitas illorum
erat ædificata, ut præcipitarent eum. 30 Ipse autem
transiens per medium illorum, ibat.**

**31 Et descendit in Capharnaum civitatem Galilææ, ibique
docebat illos sabbatis. 32 Et stupebant in doctrina ejus,
quia in potestate erat sermo ipsius. 33 Et in synagoga erat
homo habens dæmonium immundum, et exclamavit voce
magna, 34 dicens : Sine, quid nobis et tibi, Jesu
Nazarene ? venisti perdere nos ? scio te quis sis, Sanctus
Dei. 35 Et increpavit illum Jesus, dicens : Obmutesce, et
exi ab eo. Et cum projecisset illum dæmonium in medium,
exiit ab illo, nihilque illum nocuit. 36 Et factus est pavor in
omnibus, et colloquebantur ad invicem, dicentes : Quod
est hoc verbum, quia in potestate et virtute imperat
immundis spiritibus, et exeunt ? 37 Et divulgabatur fama
de illo in omnem locum regionis.**

**38 Surgens autem Jesus de synagoga, introivit in domum
Simonis. Socrus autem Simonis tenebatur magnis
febribus : et rogaverunt illum pro ea. 39 Et stans super
illam imperavit febri : et dimisit illam. Et continuo
surgens, ministrabat illis. 40 Cum autem sol occidisset,
omnes qui habebant infirmos variis languoribus, ducebant
illos ad eum. At ille singulis manus imponens, curabat
eos. 41 Exibant autem dæmonia a multis clamantia, et
dicentia : Quia tu es Filius Dei : et increpans non sinebat**

ea loqui : quia sciebant ipsum esse Christum.

42 Facta autem die egressus ibat in desertum locum, et
turbæ requirebant eum, et venerunt usque ad ipsum : et
detinebant illum ne discederet ab eis. 43 Quibus ille ait :
Quia et aliis civitatibus oportet me evangelizare regnum
Dei : quia ideo missus sum. 44 Et erat prædicans in
synagogis Galilææ.

Cap. 5 1 Factum est autem, cum turbæ irruerunt in
eum ut audirent verbum Dei, et ipse stabat secus stagnum
Genesareth. 2 Et vidit duas naves stantes secus stagnum :
piscatores autem descenderant, et lavabant retia.
3 Ascendens autem in unam navim, quæ erat Simonis,
rogavit eum a terra reducere pusillum. Et sedens docebat
de navicula turbas.

4 Ut cessavit autem loqui, dixit ad Simonem : Duc in
altum, et laxate retia vestra in capturam. 5 Et respondens
Simon, dixit illi : Præceptor, per totam noctem laborantes
nihil cepimus : in verbo autem tuo laxabo rete. 6 Et cum
hoc fecissent, concluserunt piscium multitudinem
copiosam : rumpebatur autem rete eorum. 7 Et annuerunt
sociis, qui erant in alia navi, ut venirent, et adjuvarent
eos. Et venerunt, et impleverunt ambas naviculas, ita ut
pene mergerentur. 8 Quod cum vidisset Simon Petrus,
procidit ad genua Jesu, dicens : Exi a me, quia homo
peccator sum, Domine. 9 Stupor enim circumdederat eum,
et omnes qui cum illo erant, in captura piscium, quam
ceperant : 10 similiter autem Jacobum et Joannem, filios
Zebedæi, qui erant socii Simonis. Et ait ad Simonem
Jesus : Noli timere : ex hoc jam homines eris capiens. 11 Et
subductis ad terram navibus, relictis omnibus, secuti sunt
eum.

12 Et factum est, cum esset in una civitatum, et ecce vir
plenus lepra, et videns Jesum, et procidens in faciem,
rogavit eum, dicens : Domine, si vis, potes me mundare.

13 Et extendens manum, tetigit eum dicens : Volo :
mundare. Et confestim lepra discessit ab illo. 14 Et ipse
præcepit illi ut nemini diceret : sed, Vade, ostende te
sacerdoti, et offer pro emundatione tua, sicut præcepit
Moyses, in testimonium illis. 15 Perambulabat autem
magis sermo de illo : et conveniebant turbæ multæ ut
audirent, et curarentur ab infirmitatibus suis. 16 Ipse
autem secedebat in desertum, et orabat.

17 Et factum est in una dierum, et ipse sedebat docens. Et
erant pharisæi sedentes, et legis doctores, qui venerant
ex omni castello Galilææ, et Judææ, et Jerusalem : et
virtus Domini erat ad sanandum eos. 18 Et ecce viri
portantes in lecto hominem, qui erat paralyticus : et
quærebant eum inferre, et ponere ante eum. 19 Et non
invenientes qua parte illum inferrent præ turba,
ascenderunt supra tectum, et per tegulas summiserunt
eum cum lecto in medium ante Jesum. 20 Quorum fidem ut
vidit, dixit : Homo, remittuntur tibi peccata tua. 21 Et
cœperunt cogitare scribæ et pharisæi, dicentes : Quis est
hic, qui loquitur blasphemias ? quis potest dimittere
peccata, nisi solus Deus ? 22 Ut cognovit autem Jesus
cogitationes eorum, respondens, dixit ad illos : Quid
cogitatis in cordibus vestris ? 23 Quid est facilius dicere :
Dimittuntur tibi peccata : an dicere : Surge, et ambula ?
24 Ut autem sciatis quia Filius hominis habet potestatem
in terra dimittendi peccata, (ait paralytico) tibi dico,
surge, tolle lectum tuum, et vade in domum tuam. 25 Et
confestim consurgens coram illis, tulit lectum in quo
jacebat : et abiit in domum suam, magnificans Deum. 26 Et
stupor apprehendit omnes, et magnificabant Deum. Et
repleti sunt timore, dicentes : Quia vidimus mirabilia
hodie.

27 Et post hæc exiit, et vidit publicanum nomine Levi,
sedentem ad telonium, et ait illi : Sequere me. 28 Et
relictis omnibus, surgens secutus est eum. 29 Et fecit ei
convivium magnum Levi in domo sua : et erat turba multa

publicanorum, et aliorum qui cum illis erant
discumbentes. 30 Et murmurabant pharisæi et scribæ
eorum, dicentes ad discipulos ejus : Quare cum publicanis
et peccatoribus manducatis et bibitis ? 31 Et respondens
Jesus, dixit ad illos : Non egent qui sani sunt medico, sed
qui male habent. 32 Non veni vocare justos, sed
peccatores ad pœnitentiam.

33 At illi dixerunt ad eum : Quare discipuli Joannis
jejunant frequenter, et obsecrationes faciunt, similiter et
pharisæorum : tui autem edunt et bibunt ? 34 Quibus ipse
ait : Numquid potestis filios sponsi, dum cum illis est
sponsus, facere jejunare ? 35 Venient autem dies, cum
ablatus fuerit ab illis sponsus : tunc jejunabunt in illis
diebus. 36 Dicebat autem et similitudinem ad illos : Quia
nemo commissuram a novo vestimento immittit in
vestimentum vetus : alioquin et novum rumpit, et veteri
non convenit commissura a novo. 37 Et nemo mittit vinum
novum in utres veteres : alioquin rumpet vinum novum
utres, et ipsum effundetur, et utres peribunt : 38 sed vinum
novum in utres novos mittendum est, et utraque
conservantur. 39 Et nemo bibens vetus, statim vult novum :
dicit enim : Vetus melius est.

Cap. 6 1 Factum est autem in sabbato secundo,
primo, cum transiret per sata, vellebant discipuli ejus
spicas, et manducabant confricantes manibus. 2 Quidam
autem pharisæorum, dicebant illis : Quid facitis quod non
licet in sabbatis ? 3 Et respondens Jesus ad eos, dixit :
Nec hoc legistis quod fecit David, cum esurisset ipse, et
qui cum illo erant ? 4 quomodo intravit in domum Dei, et
panes propositionis sumpsit, et manducavit, et dedit his
qui cum ipso erant : quos non licet manducare nisi tantum
sacerdotibus ? 5 Et dicebat illis : Quia dominus est Filius
hominis etiam sabbati.

6 Factum est autem in alio sabbato, ut intraret in
synagogam, et doceret. Et erat ibi homo, et manus ejus

dextra erat arida. 7 Observabant autem scribæ et
pharisæi si in sabbato curaret, ut invenirent unde
accusarent eum. 8 Ipse vero sciebat cogitationes eorum :
et ait homini qui habebat manum aridam : Surge, et sta in
medium. Et surgens stetit. 9 Ait autem ad illos Jesus :
Interrogo vos si licet sabbatis benefacere, an male :
animam salvam facere, an perdere ? 10 Et circumspectis
omnibus dixit homini : Extende manum tuam. Et extendit :
et restituta est manus ejus. 11 Ipsi autem repleti sunt
insipientia, et colloquebantur ad invicem, quidnam
facerent Jesu.

12 Factum est autem in illis diebus, exiit in montem orare,
et erat pernoctans in oratione Dei. 13 Et cum dies factus
esset, vocavit discipulos suos : et elegit duodecim ex ipsis
(quos et apostolos nominavit) : 14 Simonem, quem
cognominavit Petrum, et Andream fratrem ejus, Jacobum,
et Joannem, Philippum, et Bartholomæum, 15 Matthæum,
et Thomam, Jacobum Alphæi, et Simonem, qui vocatur
Zelotes, 16 et Judam Jacobi, et Judam Iscariotem, qui fuit
proditor. 17 Et descendens cum illis, stetit in loco
campestri, et turba discipulorum ejus, et multitudo
copiosa plebis ab omni Judæa, et Jerusalem, et maritima,
et Tyri, et Sidonis, 18 qui venerant ut audirent eum, et
sanarentur a languoribus suis. Et qui vexabantur a
spiritibus immundis, curabantur. 19 Et omnis turba
quærebat eum tangere : quia virtus de illo exibat, et
sanabat omnes.

20 Et ipse elevatis oculis in discipulis suis, dicebat : Beati
pauperes, quia vestrum est regnum Dei. 21 Beati qui nunc
esuritis, quia saturabimini. Beati qui nunc fletis, quia
ridebitis. 22 Beati eritis cum vos oderint homines, et cum
separaverint vos, et exprobraverint, et ejicerint nomen
vestrum tamquam malum propter Filium hominis.
23 Gaudete in illa die, et exsultate : ecce enim merces
vestra multa est in cælo : secundum hæc enim faciebant
prophetis patres eorum. 24 Verumtamen væ vobis

divitibus, quia habetis consolationem vestram. 25 Væ
vobis, qui saturati estis : quia esurietis. Væ vobis, qui
ridetis nunc : quia lugebitis et flebitis. 26 Væ cum
benedixerint vobis homines : secundum hæc enim
faciebant pseudoprophetis patres eorum.

27 Sed vobis dico, qui auditis : diligite inimicos vestros,
benefacite his qui oderunt vos. 28 Benedicite
maledicentibus vobis, et orate pro calumniantibus vos.
29 Et qui te percutit in maxillam, præbe et alteram. Et ab
eo qui aufert tibi vestimentum, etiam tunicam noli
prohibere. 30 Omni autem petenti te, tribue : et qui aufert
quæ tua sunt, ne repetas. 31 Et prout vultis ut faciant vobis
homines, et vos facite illis similiter. 32 Et si diligitis eos qui
vos diligunt, quæ vobis est gratia ? nam et peccatores
diligentes se diligunt. 33 Et si benefeceritis his qui vobis
benefaciunt, quæ vobis est gratia ? siquidem et
peccatores hoc faciunt. 34 Et si mutuum dederitis his a
quibus speratis recipere, quæ gratia est vobis ? nam et
peccatores peccatoribus fœnerantur, ut recipiant
æqualia. 35 Verumtamen diligite inimicos vestros :
benefacite, et mutuum date, nihil inde sperantes : et erit
merces vestra multa, et eritis filii Altissimi, quia ipse
benignus est super ingratos et malos. 36 Estote ergo
misericordes sicut et Pater vester misericors est.

37 Nolite judicare, et non judicabimini : nolite
condemnare, et non condemnabimini. Dimitte, et
dimittemini. 38 Date, et dabitur vobis : mensuram bonam,
et confertam, et coagitatam, et supereffluentem dabunt
in sinum vestrum. Eadem quippe mensura, qua mensi
fueritis, remetietur vobis. 39 Dicebat autem illis et
similitudinem : Numquid potest cæcus cæcum ducere ?
nonne ambo in foveam cadunt ? 40 Non est discipulus
super magistrum : perfectus autem omnis erit, si sit sicut
magister ejus. 41 Quid autem vides festucam in oculo
fratris tui, trabem autem, quæ in oculo tuo est, non
consideras ? 42 aut quomodo potes dicere fratri tuo :

Frater, sine ejiciam festucam de oculo tuo : ipse in oculo
tuo trabem non videns ? Hypocrita, ejice primum trabem
de oculo tuo : et tunc perspicies ut educas festucam de
oculo fratris tui. 43 Non est enim arbor bona, quæ facit
fructus malos : neque arbor mala, faciens fructum bonum.
44 Unaquæque enim arbor de fructu suo cognoscitur.
Neque enim de spinis colligunt ficus : neque de rubo
vindemiant uvam. 45 Bonus homo de bono thesauro cordis
sui profert bonum : et malus homo de malo thesauro
profert malum. Ex abundantia enim cordis os loquitur.
46 Quid autem vocatis me Domine, Domine : et non facitis
quæ dico ?

47 Omnis qui venit ad me, et audit sermones meos, et facit
eos, ostendam vobis cui similis sit : 48 similis est homini
ædificanti domum, qui fodit in altum, et posuit
fundamentum super petram : inundatione autem facta,
illisum est flumen domui illi, et non potuit eam movere :
fundata enim erat super petram. 49 Qui autem audit, et
non facit, similis est homini ædificanti domum suam super
terram sine fundamento : in quam illisus est fluvius, et
continuo cecidit : et facta est ruina domus illius magna.

Cap. 7 1 Cum autem implesset omnia verba sua in
aures plebis, intravit Capharnaum. 2 Centurionis autem
cujusdam servus male habens, erat moriturus : qui illi erat
pretiosus. 3 Et cum audisset de Jesu, misit ad eum
seniores Judæorum, rogans eum ut veniret et salvaret
servum ejus. 4 At illi cum venissent ad Jesum, rogabant
eum sollicite, dicentes ei : Quia dignus est ut hoc illi
præstes : 5 diligit enim gentem nostram, et synagogam
ipse ædificavit nobis. 6 Jesus autem ibat cum illis. Et cum
jam non longe esset a domo, misit ad eum centurio
amicos, dicens : Domine, noli vexari : non enim sum
dignus ut sub tectum meum intres : 7 propter quod et
meipsum non sum dignum arbitratus ut venirem ad te :
sed dic verbo, et sanabitur puer meus. 8 Nam et ego
homo sum sub potestate constitutus, habens sub me

milites : et dico huic, Vade, et vadit : et alii, Veni, et
venit : et servo meo, Fac hoc, et facit. [9] Quo audito Jesus
miratus est : et conversus sequentibus se turbis, dixit :
Amen dico vobis, nec in Israël tantam fidem inveni. [10] Et
reversi, qui missi fuerant, domum, invenerunt servum, qui
languerat, sanum.

[11] Et factum est : deinceps ibat in civitatem quæ vocatur
Naim : et ibant cum eo discipuli ejus et turba copiosa.
[12] Cum autem appropinquaret portæ civitatis, ecce
defunctus efferebatur filius unicus matris suæ : et hæc
vidua erat : et turba civitatis multa cum illa. [13] Quam cum
vidisset Dominus, misericordia motus super eam, dixit illi :
Noli flere. [14] Et accessit, et tetigit loculum. (Hi autem qui
portabant, steterunt.) Et ait : Adolescens, tibi dico, surge.
[15] Et resedit qui erat mortuus, et cœpit loqui. Et dedit
illum matri suæ. [16] Accepit autem omnes timor : et
magnificabant Deum, dicentes : Quia propheta magnus
surrexit in nobis : et quia Deus visitavit plebem suam. [17] Et
exiit hic sermo in universam Judæam de eo, et in omnem
circa regionem.

[18] Et nuntiaverunt Joanni discipuli ejus de omnibus his.
[19] Et convocavit duos de discipulis suis Joannes, et misit
ad Jesum, dicens : Tu es qui venturus es, an alium
exspectamus ? [20] Cum autem venissent ad eum viri,
dixerunt : Joannes Baptista misit nos ad te dicens : Tu es
qui venturus es, an alium exspectamus ? [21] (In ipsa autem
hora multos curavit a languoribus, et plagis, et spiritibus
malis, et cæcis multis donavit visum.) [22] Et respondens,
dixit illis : Euntes renuntiate Joanni quæ audistis et
vidistis : quia cæci vident, claudi ambulant, leprosi
mundantur, surdi audiunt, mortui resurgunt, pauperes
evangelizantur : [23] et beatus est quicumque non fuerit
scandalizatus in me.

[24] Et cum discessissent nuntii Joannis, cœpit de Joanne
dicere ad turbas : Quid existis in desertum videre ?

arundinem vento agitatam ? 25 Sed quid existis videre ?
hominem mollibus vestibus indutum ? Ecce qui in veste
pretiosa sunt et deliciis, in domibus regum sunt. 26 Sed
quid existis videre ? prophetam ? Utique dico vobis, et
plus quam prophetam : 27 hic est, de quo scriptum est :
Ecce mitto angelum meum ante faciem tuam, qui
præparabit viam tuam ante te. 28 Dico enim vobis : major
inter natos mulierum propheta Joanne Baptista nemo est :
qui autem minor est in regno Dei, major est illo.

29 Et omnis populus audiens et publicani, justificaverunt
Deum, baptizati baptismo Joannis. 30 Pharisæi autem et
legisperiti consilium Dei spreverunt in semetipsos, non
baptizati ab eo. 31 Ait autem Dominus : Cui ergo similes
dicam homines generationis hujus ? et cui similes sunt ?
32 Similes sunt pueris sedentibus in foro, et loquentibus
ad invicem, et dicentibus : Cantavimus vobis tibiis, et non
saltastis : lamentavimus, et non plorastis. 33 Venit enim
Joannes Baptista, neque manducans panem, neque
bibens vinum, et dicitis : Dæmonium habet. 34 Venit Filius
hominis manducans, et bibens, et dicitis : Ecce homo
devorator, et bibens vinum, amicus publicanorum et
peccatorum. 35 Et justificata est sapientia ab omnibus
filiis suis.

36 Rogabat autem illum quidam de pharisæis ut
manducaret cum illo. Et ingressus domum pharisæi
discubuit. 37 Et ecce mulier, quæ erat in civitate
peccatrix, ut cognovit quod accubuisset in domo
pharisæi, attulit alabastrum unguenti : 38 et stans retro
secus pedes ejus, lacrimis cœpit rigare pedes ejus, et
capillis capitis sui tergebat, et osculabatur pedes ejus, et
unguento ungebat. 39 Videns autem pharisæus, qui
vocaverat eum, ait intra se dicens : Hic si esset propheta,
sciret utique quæ et qualis est mulier, quæ tangit eum :
quia peccatrix est. 40 Et respondens Jesus, dixit ad illum :
Simon, habeo tibi aliquid dicere. At ille ait : Magister, dic.
41 Duo debitores erant cuidam fœneratori : unus debebat

denarios quingentos, et alius quinquaginta. 42 Non
habentibus illis unde redderent, donavit utrisque. Quis
ergo eum plus diligit ? 43 Respondens Simon dixit : Æstimo
quia is cui plus donavit. At ille dixit : Recte judicasti. 44 Et
conversus ad mulierem, dixit Simoni : Vides hanc
mulierem ? Intravi in domum tuam, aquam pedibus meis
non dedisti : hæc autem lacrimis rigavit pedes meos, et
capillis suis tersit. 45 Osculum mihi non dedisti : hæc
autem ex quo intravit, non cessavit osculari pedes meos.
46 Oleo caput meum non unxisti : hæc autem unguento
unxit pedes meos. 47 Propter quod dico tibi : remittuntur
ei peccata multa, quoniam dilexit multum. Cui autem
minus dimittitur, minus diligit. 48 Dixit autem ad illam :
Remittuntur tibi peccata. 49 Et cœperunt qui simul
accumbebant, dicere intra se : Quis est hic qui etiam
peccata dimittit ? 50 Dixit autem ad mulierem : Fides tua
te salvam fecit : vade in pace.

Cap. 8 1 Et factum est deinceps, et ipse iter faciebat
per civitates, et castella prædicans, et evangelizans
regnum Dei : et duodecim cum illo, 2 et mulieres aliquæ,
quæ erant curatæ a spiritibus malignis et infirmatibus :
Maria, quæ vocatur Magdalene, de qua septem dæmonia
exierant, 3 et Joanna uxor Chusæ procuratoris Herodis, et
Susanna, et aliæ multæ, quæ ministrabant ei de
facultatibus suis.

4 Cum autem turba plurima convenirent, et de civitatibus
properarent ad eum, dixit per similitudinem : 5 Exiit qui
seminat, seminare semen suum. Et dum seminat, aliud
cecidit secus viam, et conculcatum est, et volucres cæli
comederunt illud. 6 Et aliud cecidit supra petram : et
natum aruit, quia non habebat humorem. 7 Et aliud cecidit
inter spinas, et simul exortæ spinæ suffocaverunt illud.
8 Et aliud cecidit in terram bonam : et ortum fecit fructum
centuplum. Hæc dicens clamabat : Qui habet aures
audiendi, audiat.

9 Interrogabant autem eum discipuli ejus, quæ esset hæc
parabola. 10 Quibus ipse dixit : Vobis datum est nosse mysterium regni Dei, ceteris autem in parabolis : ut videntes non videant, et audientes non intelligant.

11 Est autem hæc parabola : Semen est verbum Domini.
12 Qui autem secus viam, hi sunt qui audiunt : deinde venit diabolus, et tollit verbum de corde eorum, ne credentes
salvi fiant. 13 Nam qui supra petram, qui cum audierint, cum gaudio suscipiunt verbum : et hi radices non habent : qui ad tempus credunt, et in tempore tentationis
recedunt. 14 Quod autem in spinas cecidit : hi sunt qui audierunt, et a sollicitudinibus, et divitiis, et voluptatibus
vitæ euntes, suffocantur, et non referunt fructum. 15 Quod
autem in bonam terram : hi sunt qui in corde bono et optimo audientes verbum retinent, et fructum afferunt in patientia.

16 Nemo autem lucernam accendens, operit eam vase, aut subtus lectum ponit : sed supra candelabrum ponit, ut
intrantes videant lumen. 17 Non est enim occultum, quod non manifestetur : nec absconditum, quod non
cognoscatur, et in palam veniat. 18 Videte ergo quomodo
audiatis ? Qui enim habet, dabitur illi : et quicumque non habet, etiam quod putat se habere, auferetur ab illo.

19 Venerunt autem ad illum mater et fratres ejus, et non
poterant adire eum præ turba. 20 Et nuntiatum est illi : Mater tua et fratres tui stant foris, volentes te videre.
21 Qui respondens, dixit ad eos : Mater mea et fratres mei hi sunt, qui verbum Dei audiunt et faciunt.

22 Factum est autem in una dierum : et ipse ascendit in naviculam, et discipuli ejus, et ait ad illos : Transfretemus
trans stagnum. Et ascenderunt. 23 Et navigantibus illis, obdormivit, et descendit procella venti in stagnum, et
complebantur, et periclitabantur. 24 Accedentes autem
suscitaverunt eum, dicentes : Præceptor, perimus. At ille

surgens, increpavit ventum, et tempestatem aquæ, et
cessavit : et facta est tranquillitas. 25 Dixit autem illis :
Ubi est fides vestra ? Qui timentes, mirati sunt ad invicem,
dicentes : Quis putas hic est, quia et ventis, et mari
imperat, et obediunt ei ?

26 Et navigaverunt ad regionem Gerasenorum, quæ est
contra Galilæam. 27 Et cum egressus esset ad terram,
occurrit illi vir quidam, qui habebat dæmonium jam
temporibus multis, et vestimento non induebatur, neque
in domo manebat, sed in monumentis. 28 Is, ut vidit Jesum,
procidit ante illum : et exclamans voce magna, dixit :
Quid mihi et tibi est, Jesu Fili Dei Altissimi ? obsecro te,
ne me torqueas. 29 Præcipiebat enim spiritui immundo ut
exiret ab homine. Multis enim temporibus arripiebat
illum, et vinciebatur catenis, et compedibus custoditus. Et
ruptis vinculis agebatur a dæmonio in deserta.
30 Interrogavit autem illum Jesus, dicens : Quod tibi
nomen est ? At ille dixit : Legio : quia intraverant
dæmonia multa in eum. 31 Et rogabant illum ne imperaret
illis ut in abyssum irent. 32 Erat autem ibi grex porcorum
multorum pascentium in monte : et rogabant eum, ut
permitteret eis in illos ingredi. Et permisit illis. 33 Exierunt
ergo dæmonia ab homine, et intraverunt in porcos : et
impetu abiit grex per præceps in stagnum, et suffocatus
est. 34 Quod ut viderunt factum qui pascebant, fugerunt,
et nuntiaverunt in civitatem et in villas. 35 Exierunt autem
videre quod factum est, et venerunt ad Jesum, et
invenerunt hominem sedentem, a quo dæmonia exierant,
vestitum ac sana mente, ad pedes ejus, et timuerunt.
36 Nuntiaverunt autem illis et qui viderant, quomodo
sanus factus esset a legione : 37 et rogaverunt illum omnis
multitudo regionis Gerasenorum ut discederet ab ipsis :
quia magno timore tenebantur. Ipse autem ascendens
navim, reversus est. 38 Et rogabat illum vir, a quo
dæmonia exierant, ut cum eo esset. Dimisit autem eum
Jesus, dicens : 39 Redi in domum tuam, et narra quanta
tibi fecit Deus. Et abiit per universam civitatem,

prædicans quanta illi fecisset Jesus.

40 Factum est autem cum rediisset Jesus, excepit illum
turba : erunt enim omnes exspectantes eum. 41 Et ecce
venit vir, cui nomen Jairus, et ipse princeps synagogæ
erat : et cecidit ad pedes Jesu, rogans eum ut intraret in
domum ejus, 42 quia unica filia erat ei fere annorum
duodecim, et hæc moriebatur. Et contigit, dum iret, a
turba comprimebatur. 43 Et mulier quædam erat in fluxu
sanguinis ab annis duodecim, quæ in medicos erogaverat
omnem substantiam suam, nec ab ullo potuit curari :
44 accessit retro, et tetigit fimbriam vestimenti ejus : et
confestim stetit fluxus sanguinis ejus. 45 Et ait Jesus : Quis
est, qui me tetigit ? Negantibus autem omnibus, dixit
Petrus, et qui cum illo erant : Præceptor, turbæ te
comprimunt, et affligunt, et dicis : Quis me tetigit ? 46 Et
dicit Jesus : Tetigit me aliquis : nam ego novi virtutem de
me exiisse. 47 Videns autem mulier, quia non latuit,
tremens venit, et procidit ante pedes ejus : et ob quam
causam tetigerit eum, indicavit coram omni populo : et
quemadmodum confestim sanata sit. 48 At ipse dixit ei :
Filia, fides tua salvam te fecit : vade in pace. 49 Adhuc illo
loquente, venit quidam ad principem synagogæ, dicens
ei : Quia mortua est filia tua, noli vexare illum. 50 Jesus
autem, audito hoc verbo, respondit patri puellæ : Noli
timere, crede tantum, et salva erit. 51 Et cum venisset
domum, non permisit intrare secum quemquam, nisi
Petrum, et Jacobum, et Joannem, et patrem, et matrem
puellæ. 52 Flebant autem omnes, et plangebant illam. At
ille dixit : Nolite flere : non est mortua puella, sed dormit.
53 Et deridebant eum, scientes quod mortua esset. 54 Ipse
autem tenens manum ejus clamavit, dicens : Puella,
surge. 55 Et reversus est spiritus ejus, et surrexit continuo.
Et jussit illi dari manducare. 56 Et stupuerunt parentes
ejus, quibus præcepit ne alicui dicerent quod factum erat.

Cap. 9 1 Convocatis autem duodecim Apostolis, dedit
illis virtutem et potestatem super omnia dæmonia, et ut

languores curarent. 2 Et misit illos prædicare regnum Dei,
et sanare infirmos. 3 Et ait ad illos : Nihil tuleritis in via,
neque virgam, neque peram, neque panem, neque
pecuniam, neque duas tunicas habeatis. 4 Et in
quamcumque domum intraveritis, ibi manete, et inde ne
exeatis. 5 Et quicumque non receperint vos : exeuntes de
civitate illa, etiam pulverem pedum vestrorum excutite in
testimonium supra illos. 6 Egressi autem circuibant per
castella evangelizantes, et curantes ubique.

7 Audivit autem Herodes tetrarcha omnia quæ fiebant ab
eo, et hæsitabat eo quod diceretur 8 a quibusdam : Quia
Joannes surrexit a mortuis : a quibusdam vero : Quia Elias
apparuit : ab aliis autem : Quia propheta unus de antiquis
surrexit. 9 Et ait Herodes : Joannem ego decollavit : quis
est autem iste, de quo ego talia audio ? Et quærebat
videre eum.

10 Et reversi Apostoli, narraverunt illi quæcumque
fecerunt : et assumptis illis secessit seorsum in locum
desertum, qui est Bethsaidæ. 11 Quod cum cognovissent
turbæ, secutæ sunt illum : et excepit eos, et loquebatur
illis de regno Dei, et eos, qui cura indigebant, sanabat.
12 Dies autem cœperat declinare, et accedentes
duodecim dixerunt illi : Dimitte turbas, ut euntes in
castella villasque quæ circa sunt, divertant, et inveniant
escas : quia hic in loco deserto sumus. 13 Ait autem ad
illos : Vos date illis manducare. At illi dixerunt : Non sunt
nobis plus quam quinque panes et duo pisces : nisi forte
nos eamus, et emamus in omnem hanc turbam escas.
14 Erant autem fere viri quinque millia. Ait autem ad
discipulos suos : Facite illos discumbere per convivia
quinquagenos. 15 Et ita fecerunt : et discumbere fecerunt
omnes. 16 Acceptis autem quinque panibus et duobus
piscibus, respexit in cælum, et benedixit illis : et fregit, et
distribuit discipulis suis, ut ponerent ante turbas. 17 Et
manducaverunt omnes, et saturati sunt. Et sublatum est
quod superfuit illis, fragmentorum cophini duodecim.

18 Et factum est cum solus esset orans, erant cum illo et
discipuli : et interrogavit illos, dicens : Quem me dicunt
esse turbæ ? 19 At illi responderunt, et dixerunt : Joannem
Baptistam, alii autem Eliam, alii vero unus propheta de
prioribus surrexit. 20 Dixit autem illis : Vos autem quem
me esse dicitis ? Respondens Simon Petrus, dixit :
Christum Dei. 21 At ille increpans illos, præcepit ne cui
dicerent hoc, 22 dicens : Quia oportet Filium hominis multa
pati, et reprobari a senioribus, et principibus sacerdotum,
et scribis, et occidi, et tertia die resurgere.

23 Dicebat autem ad omnes : Si quis vult post me venire,
abneget semetipsum, et tollat crucem suam quotidie, et
sequatur me. 24 Qui enim voluerit animam suam salvam
facere, perdet illam : nam qui perdiderit animam suam
propter me, salvam faciet illam. 25 Quid enim proficit
homo, si lucretur universum mundum, se autem ipsum
perdat, et detrimentum sui faciat ? 26 Nam qui me
erubuerit, et meos sermones : hunc Filius hominis
erubescet cum venerit in majestate sua, et Patris, et
sanctorum angelorum. 27 Dico autem vobis vere : sunt
aliqui hic stantes, qui non gustabunt mortem donec
videant regnum Dei.

28 Factum est autem post hæc verba fere dies octo, et
assumpsit Petrum, et Jacobum, et Joannem, et ascendit in
montem ut oraret. 29 Et facta est, dum oraret, species
vultus ejus altera : et vestitus ejus albus et refulgens. 30 Et
ecce duo viri loquebantur cum illo. Erant autem Moyses et
Elias, 31 visi in majestate : et dicebant excessum ejus,
quem completurus erat in Jerusalem. 32 Petrus vero, et qui
cum illo erant, gravati erant somno. Et evigilantes
viderunt majestatem ejus, et duos viros qui stabant cum
illo. 33 Et factum est cum discederent ab illo, ait Petrus ad
Jesum : Præceptor, bonum est nos hic esse : et faciamus
tria tabernacula, unum tibi, et unum Moysi, et unum Eliæ :
nesciens quid diceret. 34 Hæc autem illo loquente, facta

est nubes, et obumbravit eos : et timuerunt, intrantibus
illis in nubem. 35 Et vox facta est de nube, dicens : Hic est
Filius meus dilectus, ipsum audite. 36 Et dum fieret vox,
inventus est Jesus solus. Et ipsi tacuerunt, et nemini
dixerunt in illis diebus quidquam ex his quæ viderant.

37 Factum est autem in sequenti die, descendentibus illis
de monte, occurrit illis turba multa. 38 Et ecce vir de turba
exclamavit, dicens : Magister, obsecro te, respice in
filium meum quia unicus est mihi : 39 et ecce spiritus
apprehendit eum, et subito clamat, et elidit, et dissipat
eum cum spuma, et vix discedit dilanians eum : 40 et
rogavi discipulos tuos ut ejicerent illum, et non potuerunt.
41 Respondens autem Jesus, dixit : O generatio infidelis,
et perversa, usquequo ero apud vos, et patiar vos ? adduc
huc filium tuum. 42 Et cum accederet, elisit illum
dæmonium, et dissipavit. 43 Et increpavit Jesus spiritum
immundum, et sanavit puerum, et reddidit illum patri ejus.

44 Stupebant autem omnes in magnitudine Dei :
omnibusque mirantibus in omnibus quæ faciebat, dixit ad
discipulos suos : Ponite vos in cordibus vestris sermones
istos : Filius enim hominis futurum est ut tradatur in manus
hominum. 45 At illi ignorabant verbum istud, et erat
velatum ante eos ut non sentirent illud : et timebant eum
interrogare de hoc verbo.

46 Intravit autem cogitatio in eos quis eorum major esset.
47 At Jesus videns cogitationes cordis illorum,
apprehendit puerum, et statuit illum secus se, 48 et ait
illis : Quicumque susceperit puerum istum in nomine meo,
me recipit : et quicumque me receperit, recipit eum qui
me misit. Nam qui minor est inter vos omnes, hic major
est.

49 Respondens autem Joannes dixit : Præceptor, vidimus
quemdam in nomine tuo ejicientem dæmonia, et
prohibuimus eum : quia non sequitur nobiscum. 50 Et ait

ad illum Jesus : Nolite prohibere : qui enim non est
adversum vos, pro vobis est.

51 Factum est autem dum complerentur dies assumptionis
ejus, et ipse faciem suam firmavit ut iret in Jerusalem.
52 Et misit nuntios ante conspectum suum : et euntes
intraverunt in civitatem Samaritanorum ut parerent illi.
53 Et non receperunt eum, quia facies ejus erat euntis in
Jerusalem. 54 Cum vidissent autem discipuli ejus Jacobus
et Joannes, dixerunt : Domine, vis dicimus ut ignis
descendat de cælo, et consumat illos ? 55 Et conversus
increpavit illos, dicens : Nescitis cujus spiritus estis.
56 Filius hominis non venit animas perdere, sed salvare. Et
abierunt in aliud castellum.

57 Factum est autem : ambulantibus illis in via, dixit
quidam ad illum : Sequar te quocumque ieris. 58 Dixit illi
Jesus : Vulpes foveas habent, et volucres cæli nidos :
Filius autem hominis non habet ubi caput reclinet. 59 Ait
autem ad alterum : Sequere me : ille autem dixit :
Domine, permitte mihi primum ire, et sepelire patrem
meum. 60 Dixitque ei Jesus : Sine ut mortui sepeliant
mortuos suos : tu autem vade, et annuntia regnum Dei.
61 Et ait alter : Sequar te Domine, sed permitte mihi
primum renuntiare his quæ domi sunt. 62 Ait ad illum
Jesus : Nemo mittens manum suam ad aratrum, et
respiciens retro, aptus est regno Dei.

Cap. 10 1 Post hæc autem designavit Dominus et
alios septuaginta duos : et misit illos binos ante faciem
suam in omnem civitatem et locum, quo erat ipse
venturus. 2 Et dicebat illis : Messis quidem multa, operarii
autem pauci. Rogate ergo dominum messis ut mittat
operarios in messem suam. 3 Ite : ecce ego mitto vos sicut
agnos inter lupos. 4 Nolite portare sacculum, neque
peram, neque calceamenta, et neminem per viam
salutaveritis. 5 In quamcumque domum intraveritis,
primum dicite : Pax huic domui : 6 et si ibi fuerit filius

pacis, requiescet super illum pax vestra : sin autem, ad
vos revertetur. 7 In eadem autem domo manete, edentes
et bibentes quæ apud illos sunt : dignus est enim
operarius mercede sua. Nolite transire de domo in
domum. 8 Et in quamcumque civitatem intraveritis, et
susceperint vos, manducate quæ apponuntur vobis : 9 et
curate infirmos, qui in illa sunt, et dicite illis :
Appropinquavit in vos regnum Dei. 10 In quamcumque
autem civitatem intraveritis, et non susceperint vos,
exeuntes in plateas ejus, dicite : 11 Etiam pulverem, qui
adhæsit nobis de civitate vestra, extergimus in vos :
tamen hoc scitote, quia appropinquavit regnum Dei.
12 Dico vobis, quia Sodomis in die illa remissius erit, quam
illi civitati.

13 Væ tibi Corozain ! væ tibi Bethsaida ! quia si in Tyro et
Sidone factæ fuissent virtutes quæ factæ sunt in vobis,
olim in cilicio et cinere sedentes pœniterent.
14 Verumtamen Tyro et Sidoni remissius erit in judicio,
quam vobis. 15 Et tu Capharnaum, usque ad cælum
exaltata, usque ad infernum demergeris. 16 Qui vos audit,
me audit : et qui vos spernit, me spernit. Qui autem me
spernit, spernit eum qui misit me.

17 Reversi sunt autem septuaginta duo cum gaudio,
dicentes : Domine, etiam dæmonia subjiciuntur nobis in
nomine tuo. 18 Et ait illis : Videbam Satanam sicut fulgor
de cælo cadentem. 19 Ecce dedi vobis potestatem
calcandi supra serpentes, et scorpiones, et super omnem
virtutem inimici : et nihil vobis nocebit. 20 Verumtamen in
hoc nolite gaudere quia spiritus vobis subjiciuntur :
gaudete autem, quod nomina vestra scripta sunt in cælis.

21 In ipsa hora exsultavit Spiritu Sancto, et dixit :
Confiteor tibi Pater, Domine cæli et terræ, quod
abscondisti hæc a sapientibus et prudentibus, et revelasti
ea parvulis. Etiam Pater : quoniam sic placuit ante te.
22 Omnia mihi tradita sunt a Patre meo. Et nemo scit quis

sit Filius, nisi Pater : et quis sit Pater, nisi Filius, et cui
voluerit Filius revelare. 23 Et conversus ad discipulos suos,
dixit : Beati oculi qui vident quæ vos videtis. 24 Dico enim
vobis quod multi prophetæ et reges voluerunt videre quæ
vos videtis, et non viderunt : et audire quæ auditis, et non
audierunt.

25 Et ecce quidam legisperitus surrexit tentans illum, et
dicens : Magister, quid faciendo vitam æternam
possidebo ? 26 At ille dixit ad eum : In lege quid scriptum
est ? quomodo legis ? 27 Ille respondens dixit : Diliges
Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota anima
tua, et ex omnibus virtutibus tuis, et ex omni mente tua :
et proximum tuum sicut teipsum. 28 Dixitque illi : Recte
respondisti : hoc fac, et vives.

29 Ille autem volens justificare seipsum, dixit ad Jesum : Et
quis est meus proximus ? 30 Suscipiens autem Jesus, dixit :
Homo quidam descendebat ab Jerusalem in Jericho, et
incidit in latrones, qui etiam despoliaverunt eum : et
plagis impositis abierunt semivivo relicto. 31 Accidit
autem ut sacerdos quidam descenderet eadem via : et
viso illo præterivit. 32 Similiter et Levita, cum esset secus
locum, et videret eum, pertransiit. 33 Samaritanus autem
quidam iter faciens, venit secus eum : et videns eum,
misericordia motus est. 34 Et appropians alligavit vulnera
ejus, infundens oleum et vinum : et imponens illum in
jumentum suum, duxit in stabulum, et curam ejus egit.
35 Et altera die protulit duos denarios, et dedit stabulario,
et ait : Curam illius habe : et quodcumque
supererogaveris, ego cum rediero reddam tibi. 36 Quis
horum trium videtur tibi proximus fuisse illi, qui incidit in
latrones ? 37 At ille dixit : Qui fecit misericordiam in illum.
Et ait illi Jesus : Vade, et tu fac similiter.

38 Factum est autem, dum irent, et ipse intravit in
quoddam castellum : et mulier quædam, Martha nomine,
excepit illum in domum suam, 39 et huic erat soror nomine

Maria, quæ etiam sedens secus pedes Domini, audiebat
verbum illius. 40 Martha autem satagebat circa frequens
ministerium : quæ stetit, et ait : Domine, non est tibi curæ
quod soror mea reliquit me solam ministrare ? dic ergo illi
ut me adjuvet. 41 Et respondens dixit illis Dominus :
Martha, Martha, sollicita es, et turbaris erga plurima,
42 porro unum est necessarium. Maria optimam partem
elegit, quæ non auferetur ab ea.

Cap. 11 1 Et factum est : cum esset in quodam loco
orans, ut cessavit, dixit unus ex discipulis ejus ad eum :
Domine, doce nos orare, sicut docuit et Joannes
discipulos suos. 2 Et ait illis : Cum oratis, dicite : Pater,
sanctificetur nomen tuum. Adveniat regnum tuum.
3 Panem nostrum quotidianum da nobis hodie. 4 Et dimitte
nobis peccata nostra, siquidem et ipsi dimittimus omni
debenti nobis. Et ne nos inducas in tentationem.

5 Et ait ad illos : Quis vestrum habebit amicum, et ibit ad
illum media nocte, et dicet illi : Amice, commoda mihi tres
panes, 6 quoniam amicus meus venit de via ad me, et non
habeo quod ponam ante illum, 7 et ille de intus
respondens dicat : Noli mihi molestus esse, jam ostium
clausum est, et pueri mei mecum sunt in cubili : non
possum surgere, et dare tibi. 8 Et si ille perseveraverit
pulsans : dico vobis, etsi non dabit illi surgens eo quod
amicus ejus sit, propter improbitatem tamen ejus surget,
et dabit illi quotquot habet necessarios. 9 Et ego dico
vobis : Petite, et dabitur vobis ; quærite, et invenietis ;
pulsate, et aperietur vobis. 10 Omnis enim qui petit,
accipit : et qui quærit, invenit : et pulsanti aperietur.
11 Quis autem ex vobis patrem petit panem, numquid
lapidem dabit illi ? aut piscem, numquid pro pisce
serpentem dabit illi ? 12 aut si petierit ovum, numquid
porriget illi scorpionem ? 13 Si ergo vos, cum sitis mali,
nostis bona data dare filiis vestris : quanto magis Pater
vester de cælo dabit spiritum bonum petentibus se ?

[14] Et erat ejiciens dæmonium, et illud erat mutum. Et cum
ejecisset dæmonium, locutus est mutus, et admiratæ sunt
turbæ. [15] Quidam autem ex eis dixerunt : In Beelzebub
principe dæmoniorum ejicit dæmonia. [16] Et alii tentantes,
signum de cælo quærebant ab eo. [17] Ipse autem ut vidit
cogitationes eorum, dixit eis : Omne regnum in seipsum
divisum desolabitur, et domus supra domum cadet. [18] Si
autem et Satanas in seipsum divisus est, quomodo stabit
regnum ejus ? quia dicitis in Beelzebub me ejicere
dæmonia. [19] Si autem ego in Beelzebub ejicio dæmonia :
filii vestri in quo ejiciunt ? ideo ipsi judices vestri erunt.
[20] Porro si in digito Dei ejicio dæmonia : profecto pervenit
in vos regnum Dei. [21] Cum fortis armatus custodit atrium
suum, in pace sunt ea quæ possidet. [22] Si autem fortior eo
superveniens vicerit eum, universa arma ejus auferet, in
quibus confidebat, et spolia ejus distribuet. [23] Qui non est
mecum, contra me est : et qui non colligit mecum,
dispergit. [24] Cum immundus spiritus exierit de homine,
ambulat per loca inaquosa, quærens requiem : et non
inveniens dicit : Revertar in domum meam unde exivi. [25] Et
cum venerit, invenit eam scopis mundatam, et ornatam.
[26] Tunc vadit, et assumit septem alios spiritus secum,
nequiores se, et ingressi habitant ibi. Et fiunt novissima
hominis illius pejora prioribus.

[27] Factum est autem, cum hæc diceret : extollens vocem
quædam mulier de turba dixit illi : Beatus venter qui te
portavit, et ubera quæ suxisti. [28] At ille dixit : Quinimmo
beati, qui audiunt verbum Dei et custodiunt illud.

[29] Turbis autem concurrentibus cœpit dicere : Generatio
hæc, generatio nequam est : signum quærit, et signum
non dabitur ei, nisi signum Jonæ prophetæ. [30] Nam sicut
fuit Jonas signum Ninivitis, ita erit et Filius hominis
generationi isti. [31] Regina austri surget in judicio cum viris
generationis hujus, et condemnabit illos : quia venit a
finibus terræ audire sapientiam Salomonis : et ecce plus
quam Salomon hic. [32] Viri Ninivitæ surgent in judicio cum

generatione hac, et condemnabunt illam : quia
pœnitentiam egerunt ad prædicationem Jonæ, et ecce
plus quam Jonas hic.

33 Nemo lucernam accendit, et in abscondito ponit, neque
sub modio : sed supra candelabrum, ut qui ingrediuntur,
lumen videant. 34 Lucerna corporis tui est oculus tuus. Si
oculus tuus fuerit simplex, totum corpus tuum lucidum
erit : si autem nequam fuerit, etiam corpus tuum
tenebrosum erit. 35 Vide ergo ne lumen quod in te est,
tenebræ sint. 36 Si ergo corpus tuum totum lucidum fuerit,
non habens aliquam partem tenebrarum, erit lucidum
totum, et sicut lucerna fulgoris illuminabit te. 37 Et cum
loqueretur, rogavit illum quidam pharisæus ut pranderet
apud se. Et ingressus recubuit.

38 Pharisæus autem cœpit intra se reputans dicere, quare
non baptizatus esset ante prandium. 39 Et ait Dominus ad
illum : Nunc vos pharisæi, quod deforis est calicis et
catini, mundatis : quod autem intus est vestrum, plenum
est rapina et iniquitate. 40 Stulti ! nonne qui fecit quod
deforis est, etiam id quod deintus est fecit ?
41 Verumtamen quod superest, date eleemosynam : et
ecce omnia munda sunt vobis. 42 Sed væ vobis, pharisæis,
quia decimatis mentham, et rutam, et omne olus, et
præteritis judicium et caritatem Dei : hæc autem oportuit
facere, et illa non omittere. 43 Væ vobis, pharisæis, quia
diligitis primas cathedras in synagogis, et salutationes in
foro. 44 Væ vobis, quia estis ut monumenta, quæ non
apparent, et homines ambulantes supra, nesciunt.
45 Respondens autem quidam ex legisperitis, ait illi :
Magister, hæc dicens etiam contumeliam nobis facis.
46 At ille ait : Et vobis legisperitis væ : quia oneratis
homines oneribus, quæ portare non possunt, et ipsi uno
digito vestro non tangitis sarcinas. 47 Væ vobis, qui
ædificatis monumenta prophetarum : patres autem vestri
occiderunt illos. 48 Profecto testificamini quod consentitis
operibus patrum vestrorum : quoniam ipsi quidem eos

occiderunt, vos autem ædificatis eorum sepulchra.
[49] Propterea et sapientia Dei dixit : Mittam ad illos
prophetas, et apostolos, et ex illis occident, et
persequentur : [50] ut inquiratur sanguis omnium
prophetarum, qui effusus est a constitutione mundi a
generatione ista, [51] a sanguine Abel, usque ad sanguinem
Zachariæ, qui periit inter altare et ædem. Ita dico vobis,
requiretur ab hac generatione. [52] Væ vobis, legisperitis,
quia tulistis clavem scientiæ : ipsi non introistis, et eos qui
introibant, prohibuistis. [53] Cum autem hæc ad illos
diceret, cœperunt pharisæi et legisperiti graviter
insistere, et os ejus opprimere de multis, [54] insidiantes ei,
et quærentes aliquid capere de ore ejus, ut accusarent
eum.

Cap. 12 [1] Multis autem turbis circumstantibus, ita ut
se invicem conculcarent, cœpit dicere ad discipulos suos :
Attendite a fermento pharisæorum, quod est hypocrisis.
[2] Nihil autem opertum est, quod non reveletur : neque
absconditum, quod non sciatur. [3] Quoniam quæ in
tenebris dixistis, in lumine dicentur : et quod in aurem
locuti estis in cubiculis, prædicabitur in tectis.

[4] Dico autem vobis amicis meis : Ne terreamini ab his qui
occidunt corpus, et post hæc non habent amplius quid
faciant. [5] Ostendam autem vobis quem timeatis : timete
eum qui, postquam occiderit, habet potestatem mittere in
gehennam : ita dico vobis, hunc timete. [6] Nonne quinque
passeres veneunt dipondio, et unus ex illis non est in
oblivione coram Deo ? [7] sed et capilli capitis vestri omnes
numerati sunt. Nolite ergo timere : multis passeribus
pluris estis vos.

[8] Dico autem vobis : Omnis quicumque confessus fuerit me
coram hominibus, et Filius hominis confitebitur illum
coram angelis Dei : [9] qui autem negaverit me coram
hominibus, negabitur coram angelis Dei. [10] Et omnis qui
dicit verbum in Filium hominis, remittetur illi : ei autem

qui in Spiritum Sanctum blasphemaverit, non remittetur.
11 Cum autem inducent vos in synagogas, et ad
magistratus, et potestates, nolite solliciti esse qualiter,
aut quid respondeatis, aut quid dicatis. 12 Spiritus enim
Sanctus docebit vos in ipsa hora quid oporteat vos dicere.
13 Ait autem ei quidam de turba : Magister, dic fratri meo
ut dividat mecum hæreditatem. 14 At ille dixit illi : Homo,
quis me constituit judicem, aut divisorem super vos ?

15 Dixitque ad illos : Videte, et cavete ab omni avaritia :
quia non in abundantia cujusquam vita ejus est ex his
quæ possidet. 16 Dixit autem similitudinem ad illos,
dicens : Hominis cujusdam divitis uberes fructus ager
attulit : 17 et cogitabat intra se dicens : Quid faciam, quia
non habeo quo congregem fructus meos ? 18 Et dixit : Hoc
faciam : destruam horrea mea, et majora faciam : et illuc
congregabo omnia quæ nata sunt mihi, et bona mea, 19 et
dicam animæ meæ : Anima, habes multa bona posita in
annos plurimos : requiesce, comede, bibe, epulare.
20 Dixit autem illi Deus : Stulte, hac nocte animam tuam
repetunt a te : quæ autem parasti, cujus erunt ? 21 Sic est
qui sibi thesaurizat, et non est in Deum dives.

22 Dixitque ad discipulos suos : Ideo dico vobis, nolite
solliciti esse animæ vestræ quid manducetis, neque
corpori quid induamini. 23 Anima plus est quam esca, et
corpus plus quam vestimentum. 24 Considerate corvos,
quia non seminant, neque metunt, quibus non est
cellarium, neque horreum, et Deus pascit illos. Quanto
magis vos pluris estis illis ? 25 Quis autem vestrum
cogitando potest adjicere ad staturam suam cubitum
unum ? 26 Si ergo neque quod minimum est potestis, quid
de ceteris solliciti estis ? 27 Considerate lilia quomodo
crescunt : non laborant, neque nent : dico autem vobis,
nec Salomon in omni gloria sua vestiebatur sicut unum ex
istis. 28 Si autem fœnum, quod hodie est in agro, et cras in
clibanum mittitur, Deus sic vestit : quanto magis vos
pusillæ fidei ? 29 Et vos nolite quærere quid manducetis,

aut quid bibatis : et nolite in sublime tolli : 30 hæc enim
omnia gentes mundi quærunt. Pater autem vester scit
quoniam his indigetis. 31 Verumtamen quærite primum
regnum Dei, et justitiam ejus : et hæc omnia adjicientur
vobis. 32 Nolite timere pusillus grex, quia complacuit Patri
vestro dare vobis regnum. 33 Vendite quæ possidetis, et
date eleemosynam. Facite vobis sacculos, qui non
veterascunt, thesaurum non deficientem in cælis : quo fur
non appropriat, neque tinea corrumpit. 34 Ubi enim
thesaurus vester est, ibi et cor vestrum erit.

35 Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes in
manibus vestris, 36 et vos similes hominibus
exspectantibus dominum suum quando revertatur a
nuptiis : ut, cum venerit et pulsaverit, confestim aperiant
ei. 37 Beati servi illi quos, cum venerit dominus, invenerit
vigilantes : amen dico vobis, quod præcinget se, et faciet
illos discumbere, et transiens ministrabit illis. 38 Et si
venerit in secunda vigilia, et si in tertia vigilia venerit, et
ita invenerit, beati sunt servi illi. 39 Hoc autem scitote,
quoniam si sciret paterfamilias, qua hora fur veniret,
vigilaret utique, et non sineret perfodi domum suam. 40 Et
vos estote parati : quia qua hora non putatis, Filius
hominis veniet. 41 Ait autem et Petrus : Domine, ad nos
dicis hanc parabolam, an et ad omnes ? 42 Dixit autem
Dominus : Quis, putas, est fidelis dispensator, et prudens,
quem constituit dominus supra familiam suam, ut det illis
in tempore tritici mensuram ? 43 Beatus ille servus quem,
cum venerit dominus, invenerit ita facientem. 44 Vere dico
vobis, quoniam supra omnia quæ possidet, constituet
illum. 45 Quod si dixerit servus ille in corde suo : Moram
facit dominus meus venire : et cœperit percutere servos,
et ancillas, et edere, et bibere, et inebriari : 46 veniet
dominus servi illius in die qua non sperat, et hora qua
nescit, et dividet eum, partemque ejus cum infidelibus
ponet. 47 Ille autem servus qui cognovit voluntatem
domini sui, et non præparavit, et non facit secundum
voluntatem ejus, vapulabit multis : 48 qui autem non

cognovit, et fecit digna plagis, vapulabit paucis. Omni autem cui multum datum est, multum quæretur ab eo : et cui commendaverunt multum, plus petent ab eo.

49 Ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut
accendatur ? 50 Baptismo autem habeo baptizari : et
quomodo coarctor usque dum perficiatur ? 51 Putatis quia
pacem veni dare in terram ? non, dico vobis, sed
separationem : 52 erunt enim ex hoc quinque in domo una
divisi, tres in duos, et duo in tres 53 dividentur : pater in
filium, et filius in patrem suum, mater in filiam, et filia in
matrem, socrus in nurum suam, et nurus in socrum suam.

54 Dicebat autem et ad turbas : Cum videritis nubem
orientem ab occasu, statim dicitis : Nimbus venit : et ita
fit. 55 Et cum austrum flantem, dicitis : Quia æstus erit : et
fit. 56 Hypocritæ ! faciem cæli et terræ nostis probare :
hoc autem tempus quomodo non probatis ? 57 quid autem
et a vobis ipsis non judicatis quod justum est ?

58 Cum autem vadis cum adversario tuo ad principem, in
via da operam liberari ab illo, ne forte trahat te ad
judicem, et judex tradat te exactori, et exactor mittat te
in carcerem. 59 Dico tibi, non exies inde, donec etiam
novissimum minutum reddas.

Cap. 13 1 Aderant autem quidam ipso in tempore,
nuntiantes illi de Galilæis, quorum sanguinem Pilatus
miscuit cum sacrificiis eorum. 2 Et respondens dixit illis :
Putatis quod hi Galilæi præ omnibus Galilæis peccatores
fuerint, quia talia passi sunt ? 3 Non, dico vobis : sed nisi
pœnitentiam habueritis, omnes similiter peribitis. 4 Sicut
illi decem et octo, supra quos cecidit turris in Siloë, et
occidit eos : putatis quia et ipsi debitores fuerint præter
omnes homines habitantes in Jerusalem ? 5 Non, dico
vobis : sed si pœnitentiam non egeritis, omnes similiter
peribitis.

6 Dicebat autem et hanc similitudinem : Arborem fici
habebat quidam plantatam in vinea sua, et venit quærens
fructum in illa, et non invenit. 7 Dixit autem ad cultorem
vineæ : Ecce anni tres sunt ex quo venio quærens fructum
in ficulnea hac, et non invenio : succide ergo illam : ut
quid etiam terram occupat ? 8 At ille respondens, dicit
illi : Domine dimitte illam et hoc anno, usque dum fodiam
circa illam, et mittam stercora, 9 et siquidem fecerit
fructum : sin autem, in futurum succides eam.

10 Erat autem docens in synagoga eorum sabbatis. 11 Et
ecce mulier, quæ habebat spiritum infirmitatis annis
decem et octo : et erat inclinata, nec omnino poterat
sursum respicere. 12 Quam cum videret Jesus, vocavit eam
ad se, et ait illi : Mulier, dimissa es ab infirmitate tua.
13 Et imposuit illi manus, et confestim erecta est, et
glorificabat Deum. 14 Respondens autem archisynagogus,
indignans quia sabbato curasset Jesus, dicebat turbæ :
Sex dies sunt in quibus oportet operari : in his ergo
venite, et curamini, et non in die sabbati. 15 Respondens
autem ad illum Dominus, dixit : Hypocritæ, unusquisque
vestrum sabbato non solvit bovem suum, aut asinum a
præsepio, et ducit adaquare ? 16 Hanc autem filiam
Abrahæ, quam alligavit Satanas, ecce decem et octo
annis, non oportuit solvi a vinculo isto die sabbati ? 17 Et
cum hæc diceret, erubescant omnes adversarii ejus : et
omnis populus gaudebat in universis, quæ gloriosæ
fiebant ab eo.

18 Dicebat ergo : Cui simile est regnum Dei, et cui simile
æstimabo illud ? 19 Simile est grano sinapis, quod
acceptum homo misit in hortum suum, et crevit, et factum
est in arborem magnam : et volucres cæli requieverunt in
ramis ejus. 20 Et iterum dixit : Cui simile æstimabo regnum
Dei ? 21 Simile est fermento, quod acceptum mulier
abscondit in farinæ sata tria, donec fermentaretur totum.

22 Et ibat per civitates et castella, docens, et iter faciens

in Jerusalem. 23 Ait autem illi quidam : Domine, si pauci
sunt, qui salvantur ? Ipse autem dixit ad illos :
24 Contendite intrare per angustam portam : quia multi,
dico vobis, quærent intrare, et non poterunt. 25 Cum
autem intraverit paterfamilias, et clauserit ostium,
incipietis foris stare, et pulsare ostium, dicentes : Domine,
aperi nobis : et respondens dicet vobis : Nescio vos unde
sitis : 26 tunc incipietis dicere : Manducavimus coram te,
et bibimus, et in plateis nostris docuisti. 27 Et dicet vobis :
Nescio vos unde sitis : discedite a me omnes operarii
iniquitatis. 28 Ibi erit fletus et stridor dentium : cum
videritis Abraham, et Isaac, et Jacob, et omnes prophetas
in regno Dei, vos autem expelli foras. 29 Et venient ab
oriente, et occidente, et aquilone, et austro, et
accumbent in regno Dei. 30 Et ecce sunt novissimi qui
erunt primi, et sunt primi qui erunt novissimi.

31 In ipsa die accesserunt quidam pharisæorum, dicentes
illi : Exi, et vade hinc : quia Herodes vult te occidere. 32 Et
ait illis : Ite, et dicite vulpi illi : Ecce ejicio dæmonia, et
sanitates perficio hodie, et cras, et tertia die consummor.
33 Verumtamen oportet me hodie et cras et sequenti die
ambulare : quia non capit prophetam perire extra
Jerusalem. 34 Jerusalem, Jerusalem, quæ occidis
prophetas, et lapidas eos qui mittuntur ad te, quoties
volui congregare filios tuos quemadmodum avis nidum
suum sub pennis, et noluisti ? 35 Ecce relinquetur vobis
domus vestra deserta. Dico autem vobis, quia non
videbitis me donec veniat cum dicetis : Benedictus qui
venit in nomine Domini.

Cap. 14 1 Et factum est cum intraret Jesus in domum
cujusdam principis pharisæorum sabbato manducare
panem, et ipsi observabant eum. 2 Et ecce homo quidam
hydropicus erat ante illum. 3 Et respondens Jesus dixit ad
legisperitos et pharisæos, dicens : Si licet sabbato
curare ? 4 At illi tacuerunt. Ipse vero apprehensum
sanavit eum, ac dimisit. 5 Et respondens ad illos dixit :

**Cujus vestrum asinus, aut bos in puteum cadet, et non
continuo extrahet illum die sabbati ? 6 Et non poterant ad
hæc respondere illi.**

**7 Dicebat autem et ad invitatos parabolam, intendens
quomodo primos accubitus eligerent, dicens ad illos :
8 Cum invitatus fueris ad nuptias, non discumbas in primo
loco, ne forte honoratior te sit invitatus ab illo. 9 Et
veniens is, qui te et illum vocavit, dicat tibi : Da huic
locum : et tunc incipias cum rubore novissimum locum
tenere. 10 Sed cum vocatus fueris, vade, recumbe in
novissimo loco : ut, cum venerit qui te invitavit, dicat tibi :
Amice, ascende superius. Tunc erit tibi gloria coram simul
discumbentibus : 11 quia omnis, qui se exaltat,
humiliabitur : et qui se humiliat, exaltabitur.**

**12 Dicebat autem et ei, qui invitaverat : Cum facis
prandium, aut cœnam, noli vocare amicos tuos, neque
fratres tuos, neque cognatos, neque vicinos divites : ne
forte te et ipsi reinvitent, et fiat tibi retributio ; 13 sed cum
facis convivium, voca pauperes, debiles, claudos, et
cæcos : 14 et beatus eris, quia non habent retribuere tibi :
retribuetur enim tibi in resurrectione justorum.**

**15 Hæc cum audisset quidam de simul discumbentibus,
dixit illi : Beatus qui manducabit panem in regno Dei.
16 At ipse dixit ei : Homo quidam fecit cœnam magnam, et
vocavit multos. 17 Et misit servum suum hora cœnæ dicere
invitatis ut venirent, quia jam parata sunt omnia. 18 Et
cœperunt simul omnes excusare. Primus dixit ei : Villam
emi, et necesse habeo exire, et videre illam : rogo te,
habe me excusatum. 19 Et alter dixit : Juga boum emi
quinque, et eo probare illa : rogo te, habe me excusatum.
20 Et alius dixit : Uxorem duxi, et ideo non possum venire.
21 Et reversus servus nuntiavit hæc domino suo. Tunc
iratus paterfamilias, dixit servo suo : Exi cito in plateas et
vicos civitatis : et pauperes, ac debiles, et cæcos, et
claudos introduc huc. 22 Et ait servus : Domine, factum est**

ut imperasti, et adhuc locus est. 23 Et ait dominus servo :
Exi in vias, et sæpes : et compelle intrare, ut impleatur
domus mea. 24 Dico autem vobis quod nemo virorum
illorum qui vocati sunt, gustabit cœnam meam.

25 Ibant autem turbæ multæ cum eo : et conversus dixit
ad illos : 26 Si quis venit ad me, et non odit patrem suum,
et matrem, et uxorem, et filios, et fratres, et sorores,
adhuc autem et animam suam, non potest meus esse
discipulus. 27 Et qui non bajulat crucem suam, et venit
post me, non potest meus esse discipulus. 28 Quis enim ex
vobis volens turrim ædificare, non prius sedens computat
sumptus, qui necessarii sunt, si habeat ad perficiendum,
29 ne, posteaquam posuerit fundamentum, et non potuerit
perficere, omnes qui vident, incipiant illudere ei,
30 dicentes : Quia hic homo cœpit ædificare, et non potuit
consummare ? 31 Aut quis rex iturus committere bellum
adversus alium regem, non sedens prius cogitat, si possit
cum decem millibus occurrere ei, qui cum viginti millibus
venit ad se ? 32 Alioquin adhuc illo longe agente,
legationem mittens rogat ea quæ pacis sunt. 33 Sic ergo
omnis ex vobis, qui non renuntiat omnibus quæ possidet,
non potest meus esse discipulus. 34 Bonum est sal : si
autem sal evanuerit, in quo condietur ? 35 Neque in
terram, neque in sterquilinium utile est, sed foras
mittetur. Qui habet aures audiendi, audiat.

Cap. 15 1 Erant autem appropinquantes ei publicani,
et peccatores ut audirent illum. 2 Et murmurabant
pharisæi, et scribæ, dicentes : Quia hic peccatores
recipit, et manducat cum illis. 3 Et ait ad illos parabolam
istam dicens : 4 Quis ex vobis homo, qui habet centum
oves, et si perdiderit unam ex illis, nonne dimittit
nonaginta novem in deserto, et vadit ad illam quæ
perierat, donec inveniat eam ? 5 Et cum invenerit eam,
imponit in humeros suos gaudens : 6 et veniens domum
convocat amicos et vicinos, dicens illis : Congratulamini
mihi, quia inveni ovem meam, quæ perierat. 7 Dico vobis

**quod ita gaudium erit in cælo super uno peccatore
pœnitentiam agente, quam super nonaginta novem justis,
qui non indigent pœnitentia.**

**8 Aut quæ mulier habens drachmas decem, si perdiderit
drachmam unam, nonne accendit lucernam, et everrit
domum, et quærit diligenter, donec inveniat ? 9 Et cum
invenerit convocat amicas et vicinas, dicens :
Congratulamini mihi, quia inveni drachmam quam
perdideram. 10 Ita, dico vobis, gaudium erit coram angelis
Dei super uno peccatore pœnitentiam agente.**

**11 Ait autem : Homo quidam habuit duos filios : 12 et dixit
adolescentior ex illis patri : Pater, da mihi portionem
substantiæ, quæ me contingit. Et divisit illis substantiam.
13 Et non post multos dies, congregatis omnibus,
adolescentior filius peregre profectus est in regionem
longinquam, et ibi dissipavit substantiam suam vivendo
luxuriose. 14 Et postquam omnia consummasset, facta est
fames valida in regione illa, et ipse cœpit egere. 15 Et
abiit, et adhæsit uni civium regionis illius : et misit illum in
villam suam ut pasceret porcos. 16 Et cupiebat implere
ventrem suum de siliquis, quas porci manducabant : et
nemo illi dabat. 17 In se autem reversus, dixit : Quanti
mercenarii in domo patris mei abundant panibus, ego
autem hic fame pereo ! 18 surgam, et ibo ad patrem
meum, et dicam ei : Pater, peccavi in cælum, et coram te :
19 jam non sum dignus vocari filius tuus : fac me sicut
unum de mercenariis tuis. 20 Et surgens venit ad patrem
suum. Cum autem adhuc longe esset, vidit illum pater
ipsius, et misericordia motus est, et accurrens cecidit
super collum ejus, et osculatus est eum. 21 Dixitque ei
filius : Pater, peccavi in cælum, et coram te : jam non sum
dignus vocari filius tuus. 22 Dixit autem pater ad servos
suos : Cito proferte stolam primam, et induite illum, et
date annulum in manum ejus, et calceamenta in pedes
ejus : 23 et adducite vitulum saginatum, et occidite, et
manducemus, et epulemur : 24 quia hic filius meus**

mortuus erat, et revixit : perierat, et inventus est. Et
cœperunt epulari. 25 Erat autem filius ejus senior in agro :
et cum veniret, et appropinquaret domui, audivit
symphoniam et chorum : 26 et vocavit unum de servis, et
interrogavit quid hæc essent. 27 Isque dixit illi : Frater
tuus venit, et occidit pater tuus vitulum saginatum, quia
salvum illum recepit. 28 Indignatus est autem, et nolebat
introire. Pater ergo illius egressus, cœpit rogare illum.
29 At ille respondens, dixit patri suo : Ecce tot annis servio
tibi, et numquam mandatum tuum præterivi : et numquam
dedisti mihi hædum ut cum amicis meis epularer. 30 Sed
postquam filius tuus hic, qui devoravit substantiam suam
cum meretricibus, venit, occidisti illi vitulum saginatum.
31 At ipse dixit illi : Fili, tu semper mecum es, et omnia
mea tua sunt : 32 epulari autem, et gaudere oportebat,
quia frater tuus hic mortuus erat, et revixit ; perierat, et
inventus est.

Cap. 16 1 Dicebat autem et ad discipulos suos :
Homo quidam erat dives, qui habebat villicum : et hic
diffamatus est apud illum quasi dissipasset bona ipsius.
2 Et vocavit illum, et ait illi : Quid hoc audio de te ? redde
rationem villicationis tuæ : jam enim non poteris villicare.
3 Ait autem villicus intra se : Quid faciam, quia dominus
meus aufert a me villicationem ? Fodere non valeo,
mendicare erubesco. 4 Scio quid faciam, ut, cum amotus
fuero a villicatione, recipiant me in domos suas.
5 Convocatis itaque singulis debitoribus domini sui,
dicebat primo : Quantum debes domino meo ? 6 At ille
dixit : Centum cados olei. Dixitque illi : Accipe cautionem
tuam : et sede cito, scribe quinquaginta. 7 Deinde alii
dixit : Tu vero quantum debes ? Qui ait : Centum coros
tritici. Ait illi : Accipe litteras tuas, et scribe octoginta. 8 Et
laudavit dominus villicum iniquitatis, quia prudenter
fecisset : quia filii hujus sæculi prudentiores filiis lucis in
generatione sua sunt. 9 Et ego vobis dico : facite vobis
amicos de mammona iniquitatis : ut, cum defeceritis,
recipiant vos in æterna tabernacula. 10 Qui fidelis est in

minimo, et in majori fidelis est : et qui in modico iniquus
est, et in majori iniquus est. 11 Si ergo in iniquo mammona
fideles non fuistis quod verum est, quis credet vobis ? 12 Et
si in alieno fideles non fuistis, quod vestrum est, quis
dabit vobis ? 13 Nemo servus potest duobus dominis
servire : aut enim unum odiet, et alterum diliget : aut uni
adhærebit, et alterum contemnet. Non potestis Deo
servire et mammonæ.

14 Audiebant autem omnia hæc pharisæi, qui erant avari :
et deridebant illum. 15 Et ait illis : Vos estis qui justificatis
vos coram hominibus : Deus autem novit corda vestra :
quia quod hominibus altum est, abominatio est ante
Deum. 16 Lex et prophetæ usque ad Joannem : ex eo
regnum Dei evangelizatur, et omnis in illud vim facit.
17 Facilius est autem cælum et terram præterire, quam de
lege unum apicem cadere. 18 Omnis qui dimittit uxorem
suam et alteram ducit, mœchatur : et qui dimissam a viro
ducit, mœchatur.

19 Homo quidam erat dives, qui induebatur purpura et
bysso, et epulabatur quotidie splendide. 20 Et erat
quidam mendicus, nomine Lazarus, qui jacebat ad
januam ejus, ulceribus plenus, 21 cupiens saturari de micis
quæ cadebant de mensa divitis, et nemo illi dabat : sed
et canes veniebant, et lingebant ulcera ejus. 22 Factum
est autem ut moreretur mendicus, et portaretur ab
angelis in sinum Abrahæ. Mortuus est autem et dives, et
sepultus est in inferno. 23 Elevans autem oculos suos, cum
esset in tormentis, vidit Abraham a longe, et Lazarum in
sinu ejus : 24 et ipse clamans dixit : Pater Abraham,
miserere mei, et mitte Lazarum ut intingat extremum
digiti sui in aquam, ut refrigeret linguam meam, quia
crucior in hac flamma. 25 Et dixit illi Abraham : Fili,
recordare quia recepisti bona in vita tua, et Lazarus
similiter mala : nunc autem hic consolatur, tu vero
cruciaris : 26 et in his omnibus inter nos et vos chaos
magnum firmatum est : ut hi qui volunt hinc transire ad

vos, non possint, neque inde huc transmeare. [27] Et ait :
Rogo ergo te, pater, ut mittas eum in domum patris mei :
[28] habeo enim quinque fratres : ut testetur illis, ne et ipsi
veniant in hunc locum tormentorum. [29] Et ait illi Abraham :
Habent Moysen et prophetas : audiant illos. [30] At ille
dixit : Non, pater Abraham : sed si quis ex mortuis ierit ad
eos, pœnitentiam agent. [31] Ait autem illi : Si Moysen et
prophetas non audiunt, neque si quis ex mortuis
resurrexerit, credent.

Cap. 17 [1] Et ait ad discipulos suos : Impossibile est ut
non veniant scandala : væ autem illi per quem veniunt.
[2] Utilius est illi si lapis molaris imponatur circa collum
ejus, et projiciatur in mare quam ut scandalizet unum de
pusillis istis. [3] Attendite vobis : Si peccaverit in te frater
tuus, increpa illum : et si pœnitentiam egerit, dimitte illi.
[4] Et si septies in die peccaverit in te, et septies in die
conversus fuerit ad te, dicens : Pœnitet me, dimitte illi.
[5] Et dixerunt apostoli Domino : Adauge nobis fidem. [6] Dixit
autem Dominus : Si habueritis fidem sicut granum sinapis,
dicetis huic arbori moro : Eradicare, et transplantare in
mare, et obediet vobis. [7] Quis autem vestrum habens
servum arantem aut pascentem, qui regresso de agro
dicat illi : Statim transi, recumbe : [8] et non dicat ei : Para
quod cœnem, et præcinge te, et ministra mihi donec
manducem, et bibam, et post hæc tu manducabis, et
bibes ? [9] Numquid gratiam habet servo illi, quia fecit quæ
ei imperaverat ? [10] non puto. Sic et vos cum feceritis
omnia quæ præcepta sunt vobis, dicite : Servi inutiles
sumus : quod debuimus facere, fecimus.

[11] Et factum est, dum iret in Jerusalem, transibat per
mediam Samariam et Galilæam. [12] Et cum ingrederetur
quoddam castellum, occurrerunt ei decem viri leprosi, qui
steterunt a longe : [13] et levaverunt vocem, dicentes : Jesu
præceptor, miserere nostri. [14] Quos ut vidit, dixit : Ite,
ostendite vos sacerdotibus. Et factum est, dum irent,
mundati sunt. [15] Unus autem ex illis, ut vidit quia

mundatus est, regressus est, cum magna voce
magnificans Deum, 16 et cecidit in faciem ante pedes
ejus, gratias agens : et hic erat Samaritanus.
17 Respondens autem Jesus, dixit : Nonne decem mundati
sunt ? et novem ubi sunt ? 18 Non est inventus qui rediret,
et daret gloriam Deo, nisi hic alienigena. 19 Et ait illi :
Surge, vade : quia fides tua te salvum fecit.

20 Interrogatus autem a pharisæis : Quando venit regnum
Dei ? respondens eis, dixit : Non venit regnum Dei cum
observatione : 21 neque dicent : Ecce hic, aut ecce illic.
Ecce enim regnum Dei intra vos est. 22 Et ait ad discipulos
suos : Venient dies quando desideretis videre unum diem
Filii hominis, et non videbitis. 23 Et dicent vobis : Ecce hic,
et ecce illic. Nolite ire, neque sectemini : 24 nam, sicut
fulgur coruscans de sub cælo in ea quæ sub cælo sunt,
fulget : ita erit Filius hominis in die sua. 25 Primum autem
oportet illum multa pati, et reprobari a generatione hac.
26 Et sicut factum est in diebus Noë, ita erit et in diebus
Filii hominis : 27 edebant et bibebant : uxores ducebant et
dabantur ad nuptias, usque in diem, qua intravit Noë in
arcam : et venit diluvium, et perdidit omnes. 28 Similiter
sicut factum est in diebus Lot : edebant et bibebant,
emebant et vendebant, plantabant et ædificabant :
29 qua die autem exiit Lot a Sodomis, pluit ignem et
sulphur de cælo, et omnes perdidit : 30 secundum hæc erit
qua die Filius hominis revelabitur. 31 In illa hora, qui fuerit
in tecto, et vasa ejus in domo, ne descendat tollere illa :
et qui in agro, similiter non redeat retro. 32 Memores
estote uxoris Lot. 33 Quicumque quæsierit animam suam
salvam facere, perdet illam : et quicumque perdiderit
illam, vivificabit eam. 34 Dico vobis : In illa nocte erunt
duo in lecto uno : unus assumetur, et alter relinquetur :
35 duæ erunt molentes in unum : una assumetur, et altera
relinquetur : duo in agro : unus assumetur, et alter
relinquetur. 36 Respondentes dicunt illi : Ubi Domine ?
37 Qui dixit illis : Ubicumque fuerit corpus, illuc
congregabuntur et aquilæ.

Cap. 18 1 Dicebat autem et parabolam ad illos,
quoniam oportet semper orare et non deficere, 2 dicens :
Judex quidam erat in quadam civitate, qui Deum non
timebat, et hominem non reverebatur. 3 Vidua autem
quædam erat in civitate illa, et veniebat ad eum, dicens :
Vindica me de adversario meo. 4 Et nolebat per multum
tempus. Post hæc autem dixit intra se : Etsi Deum non
timeo, nec hominem revereor : 5 tamen quia molesta est
mihi hæc vidua, vindicabo illam, ne in novissimo veniens
sugillet me. 6 Ait autem Dominus : Audite quid judex
iniquitatis dicit : 7 Deus autem non faciet vindictam
electorum suorum clamantium ad se die ac nocte, et
patientiam habebit in illis ? 8 Dico vobis quia cito faciet
vindictam illorum. Verumtamen Filius hominis veniens,
putas, inveniet fidem in terra ?

9 Dixit autem et ad quosdam qui in se confidebant
tamquam justi, et aspernabantur ceteros, parabolam
istam : 10 Duo homines ascenderunt in templum ut
orarent : unus pharisæus et alter publicanus. 11 Pharisæus
stans, hæc apud se orabat : Deus, gratias ago tibi, quia
non sum sicut ceteri hominum : raptores, injusti, adulteri,
velut etiam hic publicanus : 12 jejuno bis in sabbato,
decimas do omnium quæ possideo. 13 Et publicanus a
longe stans, nolebat nec oculos ad cælum levare : sed
percutiebat pectus suum, dicens : Deus propitius esto mihi
peccatori. 14 Dico vobis, descendit hic justificatus in
domum suam ab illo : quia omnis qui se exaltat,
humiliabitur, et qui se humiliat, exaltabitur.

15 Afferebant autem ad illum et infantes, ut eos tangeret.
Quod cum viderent discipuli, increpabant illos. 16 Jesus
autem convocans illos, dixit : Sinite pueros venire ad me,
et nolite vetare eos : talium est enim regnum Dei. 17 Amen
dico vobis, quicumque non acceperit regnum Dei sicut
puer, non intrabit in illud.

18 Et interrogavit eum quidam princeps, dicens : Magister

bone, quid faciens vitam æternam possidebo ? [19] Dixit
autem ei Jesus : Quid me dicis bonum ? nemo bonus nisi
solus Deus. [20] Mandata nosti : non occides ; non
mœchaberis ; non furtum facies ; non falsum testimonium
dices ; honora patrem tuum et matrem. [21] Qui ait : Hæc
omnia custodivi a juventute mea. [22] Quo audito, Jesus ait
ei : Adhuc unum tibi deest : omnia quæcumque habes
vende, et da pauperibus, et habebis thesaurum in cælo :
et veni, sequere me. [23] His ille auditis, contristatus est :
quia dives erat valde. [24] Videns autem Jesus illum tristem
factum, dixit : Quam difficile, qui pecunias habent, in
regnum Dei intrabunt ! [25] facilius est enim camelum per
foramen acus transire quam divitem intrare in regnum
Dei. [26] Et dixerunt qui audiebant : Et quis potest salvus
fieri ? [27] Ait illis : Quæ impossibilia sunt apud homines,
possibilia sunt apud Deum. [28] Ait autem Petrus : Ecce nos
dimisimus omnia et secuti sumus te. [29] Qui dixit eis :
Amen dico vobis, nemo est qui reliquit domum, aut
parentes, aut fratres, aut uxorem, aut filios propter
regnum Dei, [30] et non recipiat multo plura in hoc tempore,
et in sæculo venturo vitam æternam.

[31] Assumpsit autem Jesus duodecim, et ait illis : Ecce
ascendimus Jerosolymam, et consummabuntur omnia
quæ scripta sunt per prophetas de Filio hominis :
[32] tradetur enim gentibus, et illudetur, et flagellabitur, et
conspuetur : [33] et postquam flagellaverint, occident eum,
et tertia die resurget. [34] Et ipsi nihil horum intellexerunt,
et erat verbum istud absconditum ab eis, et non
intelligebant quæ dicebantur.

[35] Factum est autem, cum appropinquaret Jericho, cæcus
quidam sedebat secus viam, mendicans. [36] Et cum audiret
turbam prætereuntem, interrogabat quid hoc esset.
[37] Dixerunt autem ei quod Jesus Nazarenus transiret. [38] Et
clamavit, dicens : Jesu, fili David, miserere mei. [39] Et qui
præibant, increpabant eum ut taceret. Ipse vero multo
magis clamabat : Fili David, miserere mei. [40] Stans autem

Jesus jussit illum adduci ad se. Et cum appropinquasset,
interrogavit illum, [41] dicens : Quid tibi vis faciam ? At ille
dixit : Domine, ut videam. [42] Et Jesus dixit illi : Respice,
fides tua te salvum fecit. [43] Et confestim vidit, et
sequebatur illum magnificans Deum. Et omnis plebs ut
vidit, dedit laudem Deo.

Cap. 19 [1] Et ingressus perambulabat Jericho. [2] Et
ecce vir nomine Zachæus : et hic princeps erat
publicanorum, et ipse dives : [3] et quærebat videre Jesum,
quis esset : et non poterat præ turba, quia statura pusillus
erat. [4] Et præcurrens ascendit in arborem sycomorum ut
videret eum : quia inde erat transiturus. [5] Et cum venisset
ad locum, suspiciens Jesus vidit illum, et dixit ad eum :
Zachæe, festinans descende : quia hodie in domo tua
oportet me manere. [6] Et festinans descendit, et excepit
illum gaudens. [7] Et cum viderent omnes, murmurabant,
dicentes quod ad hominem peccatorem divertisset.
[8] Stans autem Zachæus, dixit ad Dominum : Ecce
dimidium bonorum meorum, Domine, do pauperibus : et si
quid aliquem defraudavi, reddo quadruplum. [9] Ait Jesus
ad eum : Quia hodie salus domui huic facta est : eo quod
et ipse filius sit Abrahæ. [10] Venit enim Filius hominis
quærere, et salvum facere quod perierat.

[11] Hæc illis audientibus adjiciens, dixit parabolam, eo
quod esset prope Jerusalem : et quia existimarent quod
confestim regnum Dei manifestaretur. [12] Dixit ergo : Homo
quidam nobilis abiit in regionem longinquam accipere
sibi regnum, et reverti. [13] Vocatis autem decem servis
suis, dedit eis decem mnas, et ait ad illos : Negotiamini
dum venio. [14] Cives autem ejus oderant eum : et miserunt
legationem post illum, dicentes : Nolumus hunc regnare
super nos. [15] Et factum est ut rediret accepto regno : et
jussit vocari servos, quibus dedit pecuniam, ut sciret
quantum quisque negotiatus esset. [16] Venit autem primus
dicens : Domine, mna tua decem mnas acquisivit. [17] Et ait
illi : Euge bone serve, quia in modico fuisti fidelis, eris

potestatem habens super decem civitates. 18 Et alter
venit, dicens : Domine, mna tua fecit quinque mnas. 19 Et
huic ait : Et tu esto super quinque civitates. 20 Et alter
venit, dicens : Domine, ecce mna tua, quam habui
repositam in sudario : 21 timui enim te, quia homo
austerus es : tollis quod non posuisti, et metis quod non
seminasti. 22 Dicit ei : De ore tuo te judico, serve nequam.
Sciebas quod ego homo austerus sum, tollens quod non
posui, et metens quod non seminavi : 23 et quare non
dedisti pecuniam meam ad mensam, ut ego veniens cum
usuris utique exegissem illam ? 24 Et astantibus dixit :
Auferte ab illo mnam, et date illi qui decem mnas habet.
25 Et dixerunt ei : Domine, habet decem mnas. 26 Dico
autem vobis, quia omni habenti dabitur, et abundabit : ab
eo autem qui non habet, et quod habet auferetur ab eo.
27 Verumtamen inimicos meos illos, qui noluerunt me
regnare super se, adducite huc : et interficite ante me.
28 Et his dictis, præcedebat ascendens Jerosolymam.

29 Et factum est, cum appropinquasset ad Bethphage et
Bethaniam, ad montem qui vocatur Oliveti, misit duos
discipulos suos, 30 dicens : Ite in castellum quod contra
est : in quod introëuntes, invenietis pullum asinæ
alligatum, cui nemo umquam hominum sedit : solvite
illum, et adducite. 31 Et si quis vos interrogaverit : Quare
solvitis ? sic dicetis ei : Quia Dominus operam ejus
desiderat. 32 Abierunt autem qui missi erant : et
invenerunt, sicut dixit illis, stantem pullum. 33 Solventibus
autem illis pullum, dixerunt domini ejus ad illos : Quid
solvitis pullum ? 34 At illi dixerunt : Quia Dominus eum
necessarium habet. 35 Et duxerunt illum ad Jesum. Et
jacentes vestimenta sua supra pullum, imposuerunt
Jesum. 36 Eunte autem illo, substernebant vestimenta sua
in via : 37 et cum appropinquaret jam ad descensum
montis Oliveti, cœperunt omnes turbæ discipulorum
gaudentes laudare Deum voce magna super omnibus,
quas viderant, virtutibus, 38 dicentes : Benedictus, qui
venit rex in nomine Domini : pax in cælo, et gloria in

excelsis. 39 Et quidam pharisæorum de turbis dixerunt ad
illum : Magister, increpa discipulos tuos. 40 Quibus ipse
ait : Dico vobis, quia si hi tacuerint, lapides clamabunt.

41 Et ut appropinquavit, videns civitatem flevit super illam,
dicens : 42 Quia si cognovisses et tu, et quidem in hac die
tua, quæ ad pacem tibi : nunc autem abscondita sunt ab
oculis tuis. 43 Quia venient dies in te : et circumdabunt te
inimici tui vallo, et circumdabunt te : et coangustabunt te
undique : 44 et ad terram prosternent te, et filios tuos, qui
in te sunt, et non relinquent in te lapidem super lapidem :
eo quod non cognoveris tempus visitationis tuæ. 45 Et
ingressus in templum, cœpit ejicere vendentes in illo, et
ementes, 46 dicens illis : Scriptum est : Quia domus mea
domus orationis est : vos autem fecistis illam speluncam
latronum. 47 Et erat docens quotidie in templo. Principes
autem sacerdotum, et scribæ, et princeps plebis
quærebant illum perdere : 48 et non inveniebant quid
facerent illi. Omnis enim populus suspensus erat, audiens
illum.

Cap. 20 1 Et factum est in una dierum, docente illo
populum in templo, et evangelizante, convenerunt
principes sacerdotum, et scribæ cum senioribus, 2 et aiunt
dicentes ad illum : Dic nobis in qua potestate hæc facis ?
aut quis est qui dedit tibi hanc potestatem ?
3 Respondens autem Jesus, dixit ad illos : Interrogabo vos
et ego unum verbum. Respondete mihi : 4 baptismus
Joannis de cælo erat, an ex hominibus ? 5 At illi
cogitabant intra se, dicentes : Quia si dixerimus : De
cælo, dicet : Quare ergo non credidistis illi ? 6 Si autem
dixerimus : Ex hominibus, plebs universa lapidabit nos :
certi sunt enim Joannem prophetam esse. 7 Et
responderunt se nescire unde esset. 8 Et Jesus ait illis :
Neque ego dico vobis in qua potestate hæc facio.

9 Cœpit autem dicere ad plebem parabolam hanc : Homo
plantavit vineam, et locavit eam colonis : et ipse peregre

fuit multis temporibus. 10 Et in tempore misit ad cultores
servum, ut de fructu vineæ darent illi. Qui cæsum
dimiserunt eum inanem. 11 Et addidit alterum servum
mittere. Illi autem hunc quoque cædentes, et afficientes
contumelia, dimiserunt inanem. 12 Et addidit tertium
mittere : qui et illum vulnerantes ejecerunt. 13 Dixit autem
dominus vineæ : Quid faciam ? Mittam filium meum
dilectum : forsitan, cum hunc viderint, verebuntur.
14 Quem cum vidissent coloni, cogitaverunt intra se,
dicentes : Hic est hæres, occidamus illum, ut nostra fiat
hæreditas. 15 Et ejectum illum extra vineam, occiderunt.
Quid ergo faciet illis dominus vineæ ? 16 veniet, et perdet
colonos istos, et dabit vineam aliis. Quo audito, dixerunt
illi : Absit. 17 Ille autem aspiciens eos, ait : Quid est ergo
hoc quod scriptum est : Lapidem quem reprobaverunt
ædificantes, hic factus est in caput anguli ? 18 Omnis qui
ceciderit super illum lapidem, conquassabitur : super
quem autem ceciderit, comminuet illum.

19 Et quærebant principes sacerdotum et scribæ mittere
in illum manus illa hora, et timuerunt populum :
cognoverunt enim quod ad ipsos dixerit similitudinem
hanc. 20 Et observantes miserunt insidiatores, qui se justos
simularent, ut caperent eum in sermone, ut traderent
illum principatui, et potestati præsidis. 21 Et
interrogaverunt eum, dicentes : Magister, scimus quia
recte dicis et doces : et non accipis personam, sed viam
Dei in veritate doces. 22 Licet nobis tributum dare Cæsari,
an non ? 23 Considerans autem dolum illorum, dixit ad
eos : Quid me tentatis ? 24 ostendite mihi denarium. Cujus
habet imaginem et inscriptionem ? Respondentes
dixerunt ei : Cæsaris. 25 Et ait illis : Reddite ergo quæ sunt
Cæsaris, Cæsari : et quæ sunt Dei, Deo. 26 Et non
potuerunt verbum ejus reprehendere coram plebe : et
mirati in responso ejus, tacuerunt.

27 Accesserunt autem quidam sadducæorum, qui negant
esse resurrectionem, et interrogaverunt eum, 28 dicentes :

Magister, Moyses scripsit nobis : Si frater alicujus
mortuus fuerit habens uxorem, et hic sine liberis fuerit, ut
accipiat eam frater ejus uxorem, et suscitet semen fratri
suo. 29 Septem ergo fratres erant : et primus accepit
uxorem, et mortuus est sine filiis. 30 Et sequens accepit
illam, et ipse mortuus est sine filio. 31 Et tertius accepit
illam. Similiter et omnes septem, et non reliquerunt
semen, et mortui sunt. 32 Novissime omnium mortua est et
mulier. 33 In resurrectione ergo, cujus eorum erit uxor ?
siquidem septem habuerunt eam uxorem. 34 Et ait illis
Jesus : Filii hujus sæculi nubunt, et traduntur ad nuptias :
35 illi vero qui digni habebuntur sæculo illo, et
resurrectione ex mortuis, neque nubent, neque ducent
uxores : 36 neque enim ultra mori potuerunt : æquales
enim angelis sunt, et filii sunt Dei, cum sint filii
resurrectionis. 37 Quia vero resurgant mortui, et Moyses
ostendit secus rubum, sicut dicit Dominum, Deum
Abraham, et Deum Isaac, et Deum Jacob. 38 Deus autem
non est mortuorum, sed vivorum : omnes enim vivunt ei.
39 Respondentes autem quidam scribarum, dixerunt ei :
Magister, bene dixisti. 40 Et amplius non audebant eum
quidquam interrogare.

41 Dixit autem ad illos : Quomodo dicunt Christum filium
esse David ? 42 et ipse David dicit in libro Psalmorum :
Dixit Dominus Domino meo : sede a dextris meis, 43 donec
ponam inimicos tuos scabellum pedum tuorum. 44 David
ergo Dominum illum vocat : et quomodo filius ejus est ?
45 Audiente autem omni populo, dixit discipulis suis :
46 Attendite a scribis, qui volunt ambulare in stolis, et
amant salutationes in foro, et primas cathedras in
synagogis, et primos discubitus in conviviis, 47 qui
devorant domos viduarum, simulantes longam orationem :
hi accipient damnationem majorem.

Cap. 21 1 Respiciens autem, vidit eos qui mittebant
munera sua in gazophylacium, divites. 2 Vidit autem et
quamdam viduam pauperculam mittentem æra minuta

duo. 3 Et dixit : Vere dico vobis, quia vidua hæc pauper
plus quam omnes misit. 4 Nam omnes hi ex abundanti sibi
miserunt in munera Dei : hæc autem ex eo quod deest illi,
omnem victum suum quem habuit, misit.

5 Et quibusdam dicentibus de templo quod bonis lapidibus
et donis ornatum esset, dixit : 6 Hæc quæ videtis, venient
dies in quibus non relinquetur lapis super lapidem, qui
non destruatur. 7 Interrogaverunt autem illum, dicentes :
Præceptor, quando hæc erunt, et quod signum cum fieri
incipient ? 8 Qui dixit : Videte ne seducamini : multi enim
venient in nomine meo, dicentes quia ego sum : et tempus
appropinquavit : nolite ergo ire post eos. 9 Cum autem
audieritis prælia et seditiones, nolite terreri : oportet
primum hæc fieri, sed nondum statim finis. 10 Tunc
dicebat illis : Surget gens contra gentem, et regnum
adversus regnum. 11 Et terræmotus magni erunt per loca,
et pestilentiæ, et fames, terroresque de cælo, et signa
magna erunt.

12 Sed ante hæc omnia injicient vobis manus suas, et
persequentur tradentes in synagogas et custodias,
trahentes ad reges et præsides propter nomen meum :
13 continget autem vobis in testimonium. 14 Ponite ergo in
cordibus vestris non præmeditari quemadmodum
respondeatis : 15 ego enim dabo vobis os et sapientiam,
cui non poterunt resistere et contradicere omnes
adversarii vestri. 16 Trademini autem a parentibus, et
fratribus, et cognatis, et amicis, et morte afficient ex
vobis : 17 et eritis odio omnibus propter nomen meum :
18 et capillus de capite vestro non peribit. 19 In patientia
vestra possidebitis animas vestras.

20 Cum autem videritis circumdari ab exercitu Jerusalem,
tunc scitote quia appropinquavit desolatio ejus : 21 tunc
qui in Judæa sunt, fugiant ad montes, et qui in medio
ejus, discedant : et qui in regionibus, non intrent in eam,
22 quia dies ultionis hi sunt, ut impleantur omnia quæ

scripta sunt. 23 Væ autem prægnantibus et nutrientibus in
illis diebus ! erit enim pressura magna super terram, et
ira populo huic. 24 Et cadent in ore gladii, et captivi
ducentur in omnes gentes, et Jerusalem calcabitur a
gentibus, donec impleantur tempora nationum.

25 Et erunt signa in sole, et luna, et stellis, et in terris
pressura gentium præ confusione sonitus maris, et
fluctuum : 26 arescentibus hominibus præ timore, et
exspectatione, quæ supervenient universo orbi : nam
virtutes cælorum movebuntur : 27 et tunc videbunt Filium
hominis venientem in nube cum potestate magna et
majestate.

28 His autem fieri incipientibus, respicite, et levate capita
vestra : quoniam appropinquat redemptio vestra. 29 Et
dixit illis similitudinem : Videte ficulneam, et omnes
arbores : 30 cum producunt jam ex se fructum, scitis
quoniam prope est æstas. 31 Ita et vos cum videritis hæc
fieri, scitote quoniam prope est regnum Dei. 32 Amen dico
vobis, quia non præteribit generatio hæc, donec omnia
fiant. 33 Cælum et terra transibunt : verba autem mea non
transibunt.

34 Attendite autem vobis, ne forte graventur corda vestra
in crapula, et ebrietate, et curis hujus vitæ, et superveniat
in vos repentina dies illa : 35 tamquam laqueus enim
superveniet in omnes qui sedent super faciem omnis
terræ. 36 Vigilate itaque, omni tempore orantes, ut digni
habeamini fugere ista omnia quæ futura sunt, et stare
ante Filium hominis.

37 Erat autem diebus docens in templo : noctibus vero
exiens, morabatur in monte qui vocatur Oliveti. 38 Et
omnis populus manicabat ad eum in templo audire eum.

Cap. 22 1 Appropinquat autem dies festus azymorum,
qui dicitur Pascha : 2 et quærebant principes sacerdotum,

**et scribæ, quomodo Jesum interficerent : timebant vero
plebem. 3 Intravit autem Satanas in Judam, qui
cognominabatur Iscariotes, unum de duodecim : 4 et abiit,
et locutus est cum principibus sacerdotum, et
magistratibus, quemadmodum illum traderet eis. 5 Et
gavisi sunt, et pacti sunt pecuniam illi dare. 6 Et
spopondit, et quærebat opportunitatem ut traderet illum
sine turbis.**

**7 Venit autem dies azymorum, in qua necesse erat occidi
pascha. 8 Et misit Petrum et Joannem, dicens : Euntes
parate nobis pascha, ut manducemus. 9 At illi dixerunt :
Ubi vis paremus ? 10 Et dixit ad eos : Ecce introëuntibus
vobis in civitatem occurret vobis homo quidam amphoram
aquæ portans : sequimini eum in domum, in quam intrat,
11 et dicetis patrifamilias domus : Dicit tibi Magister : Ubi
est diversorium, ubi pascha cum discipulis meis
manducem ? 12 Et ipse ostendet vobis cœnaculum
magnum stratum, et ibi parate. 13 Euntes autem
invenerunt sicut dixit illis, et paraverunt pascha. 14 Et cum
facta esset hora, discubuit, et duodecim apostoli cum eo.
15 Et ait illis : Desiderio desideravi hoc pascha manducare
vobiscum, antequam patiar. 16 Dico enim vobis, quia ex
hoc non manducabo illud, donec impleatur in regno Dei.
17 Et accepto calice gratias egit, et dixit : Accipite, et
dividite inter vos. 18 Dico enim vobis quod non bibam de
generatione vitis donec regnum Dei veniat.**

**19 Et accepto pane gratias egit, et fregit, et dedit eis,
dicens : Hoc est corpus meum, quod pro vobis datur : hoc
facite in meam commemorationem. 20 Similiter et
calicem, postquam cœnavit, dicens : Hic est calix novum
testamentum in sanguine meo, qui pro vobis fundetur.
21 Verumtamen ecce manus tradentis me, mecum est in
mensa. 22 Et quidem Filius hominis, secundum quod
definitum est, vadit : verumtamen væ homini illi per quem
tradetur. 23 Et ipsi cœperunt quærere inter se quis esset
ex eis qui hoc facturus esset.**

**24 Facta est autem et contentio inter eos, quis eorum
videretur esse major. 25 Dixit autem eis : Reges gentium
dominantur eorum : et qui potestatem habent super eos,
benefici vocantur. 26 Vos autem non sic : sed qui major est
in vobis, fiat sicut minor : et qui præcessor est, sicut
ministrator. 27 Nam quis major est, qui recumbit, an qui
ministrat ? nonne qui recumbit ? Ego autem in medio
vestrum sum, sicut qui ministrat : 28 vos autem estis, qui
permansistis mecum in tentationibus meis. 29 Et ego
dispono vobis sicut disposuit mihi Pater meus regnum,
30 ut edatis et bibatis super mensam meam in regno meo,
et sedeatis super thronos judicantes duodecim tribus
Israël.**

**31 Ait autem Dominus : Simon, Simon, ecce Satanas
expetivit vos ut cribraret sicut triticum : 32 ego autem
rogavi pro te ut non deficiat fides tua : et tu aliquando
conversus, confirma fratres tuos. 33 Qui dixit ei : Domine,
tecum paratus sum et in carcerem et in mortem ire. 34 At
ille dixit : Dico tibi, Petre, non cantabit hodie gallus,
donec ter abneges nosse me. Et dixit eis : 35 Quando misi
vos sine sacculo, et pera, et calceamentis, numquid
aliquid defuit vobis ? 36 At illi dixerunt : Nihil. Dixit ergo
eis : Sed nunc qui habet sacculum, tollat ; similiter et
peram : et qui non habet, vendat tunicam suam et emat
gladium. 37 Dico enim vobis, quoniam adhuc hoc quod
scriptum est, oportet impleri in me : Et cum iniquis
deputatus est. Etenim ea quæ sunt de me finem habent.
38 At illi dixerunt : Domine, ecce duo gladii hic. At ille dixit
eis : Satis est.**

**39 Et egressus ibat secundum consuetudinem in monte
Olivarum. Secuti sunt autem illum et discipuli. 40 Et cum
pervenisset ad locum, dixit illis : Orate ne intretis in
tentationem. 41 Et ipse avulsus est ab eis quantum jactus
est lapidis : et positis genibus orabat, 42 dicens : Pater, si
vis, transfer calicem istum a me : verumtamen non mea**

voluntas, sed tua fiat. 43 Apparuit autem illi angelus de
cælo, confortans eum. Et factus in agonia, prolixius
orabat. 44 Et factus est sudor ejus sicut guttæ sanguinis
decurrentis in terram. 45 Et cum surrexisset ab oratione et
venisset ad discipulos suos, invenit eos dormientes præ
tristitia. 46 Et ait illis : Quid dormitis ? surgite, orate, ne
intretis in tentationem.

47 Adhuc eo loquente, ecce turba : et qui vocabatur Judas,
unus de duodecim, antecedebat eos, et appropinquavit
Jesu ut oscularetur eum. 48 Jesus autem dixit illi : Juda,
osculo Filium hominis tradis ? 49 Videntes autem hi qui
circa ipsum erant, quod futurum erat, dixerunt ei :
Domine, si percutimus in gladio ? 50 Et percussit unus ex
illis servum principis sacerdotum, et amputavit auriculam
ejus dexteram. 51 Respondens autem Jesus, ait : Sinite
usque huc. Et cum tetigisset auriculam ejus, sanavit eum.
52 Dixit autem Jesus ad eos qui venerant ad se principes
sacerdotum, et magistratus templi, et seniores : Quasi ad
latronem existis cum gladiis et fustibus ? 53 Cum quotidie
vobiscum fuerim in templo, non extendistis manus in me :
sed hæc est hora vestra, et potestas tenebrarum.
54 Comprehendentes autem eum, duxerunt ad domum
principis sacerdotum : Petrus vero sequebatur a longe.

55 Accenso autem igne in medio atrii et circumsedentibus
illis, erat Petrus in medio eorum. 56 Quem cum vidisset
ancilla quædam sedentem ad lumen, et eum fuisset
intuita, dixit : Et hic cum illo erat. 57 At ille negavit eum,
dicens : Mulier, non novi illum. 58 Et post pusillum alius
videns eum, dixit : Et tu de illis es. Petrus vero ait : O
homo, non sum. 59 Et intervallo facto quasi horæ unius,
alius quidam affirmabat, dicens : Vere et hic cum illo
erat : nam et Galilæus est. 60 Et ait Petrus : Homo, nescio
quid dicis. Et continuo, adhuc illo loquente, cantavit
gallus. 61 Et conversus Dominus respexit Petrum, et
recordatus est Petrus verbi Domini, sicut dixerat : Quia
priusquam gallus cantet, ter me negabis. 62 Et egressus

foras Petrus flevit amare.

63 Et viri qui tenebant illum, illudebant ei, cædentes. 64 Et
velaverunt eum, et percutiebant faciem ejus : et
interrogabant eum, dicentes : Prophetiza, quis est, qui te
percussit ? 65 Et alia multa blasphemantes dicebant in
eum.

66 Et ut factus est dies, convenerunt seniores plebis, et
principes sacerdotum, et scribæ, et duxerunt illum in
concilium suum, dicentes : Si tu es Christus, dic nobis.
67 Et ait illis : Si vobis dixero, non credetis mihi : 68 si
autem et interrogavero, non respondebitis mihi, neque
dimittetis. 69 Ex hoc autem erit Filius hominis sedens a
dextris virtutis Dei. 70 Dixerunt autem omnes : Tu ergo es
Filius Dei ? Qui ait : Vos dicitis, quia ego sum. 71 At illi
dixerunt : Quid adhuc desideramus testimonium ? ipsi
enim audivimus de ore ejus.

Cap. 23 1 Et surgens omnis multitudo eorum,
duxerunt illum ad Pilatum. 2 Cœperunt autem illum
accusare, dicentes : Hunc invenimus subvertentem
gentem nostram, et prohibentem tributa dare Cæsari, et
dicentem se Christum regem esse. 3 Pilatus autem
interrogavit eum, dicens : Tu es rex Judæorum ? At ille
respondens ait : Tu dicis. 4 Ait autem Pilatus ad principes
sacerdotum et turbas : Nihil invenio causæ in hoc homine.
5 At illi invalescebant, dicentes : Commovet populum
docens per universam Judæam, incipiens a Galilæa
usque huc. 6 Pilatus autem audiens Galilæam,
interrogavit si homo Galilæus esset. 7 Et ut cognovit quod
de Herodis potestate esset, remisit eum ad Herodem, qui
et ipse Jerosolymis erat illis diebus.

8 Herodes autem viso Jesu, gavisus est valde. Erat enim
cupiens ex multo tempore videre eum, eo quod audierat
multa de eo, et sperabat signum aliquod videre ab eo
fieri. 9 Interrogabat autem eum multis sermonibus. At ipse

nihil illi respondebat. 10 Stabant autem principes
sacerdotum et scribæ constanter accusantes eum.
11 Sprevit autem illum Herodes cum exercitu suo : et illusit
indutum veste alba, et remisit ad Pilatum. 12 Et facti sunt
amici Herodes et Pilatus in ipsa die : nam antea inimici
erant ad invicem.

13 Pilatus autem, convocatis principibus sacerdotum, et
magistratibus, et plebe, 14 dixit ad illos : Obtulistis mihi
hunc hominem, quasi avertentem populum, et ecce ego
coram vobis interrogans, nullam causam inveni in homine
isto ex his in quibus eum accusatis. 15 Sed neque
Herodes : nam remisi vos ad illum, et ecce nihil dignum
morte actum est ei. 16 Emendatum ergo illum dimittam.
17 Necesse autem habebat dimittere eis per diem festum
unum. 18 Exclamavit autem simul universa turba, dicens :
Tolle hunc, et dimitte nobis Barabbam : 19 qui erat propter
seditionem quamdam factam in civitate et homicidium
missus in carcerem. 20 Iterum autem Pilatus locutus est ad
eos, volens dimittere Jesum. 21 At illi succlamabant,
dicentes : Crucifige, crucifige eum. 22 Ille autem tertio
dixit ad illos : Quid enim mali fecit iste ? nullam causam
mortis invenio in eo : corripiam ergo illum et dimittam.
23 At illi instabant vocibus magnis postulantes ut
crucifigeretur : et invalescebant voces eorum.

24 Et Pilatus adjudicavit fieri petitionem eorum. 25 Dimisit
autem illis eum qui propter homicidium et seditionem
missus fuerat in carcerem, quem petebant : Jesum vero
tradidit voluntati eorum. 26 Et cum ducerent eum,
apprehenderunt Simonem quemdam Cyrenensem
venientem de villa : et imposuerunt illi crucem portare
post Jesum. 27 Sequebatur autem illum multa turba populi
et mulierum, quæ plangebant et lamentabantur eum.
28 Conversus autem ad illas Jesus, dixit : Filiæ Jerusalem,
nolite flere super me, sed super vos ipsas flete et super
filios vestros. 29 Quoniam ecce venient dies in quibus
dicent : Beatæ steriles, et ventres qui non genuerunt, et

ubera quæ non lactaverunt. 30 Tunc incipient dicere
montibus : Cadite super nos ; et collibus : Operite nos.
31 Quia si in viridi ligno hæc faciunt, in arido quid fiet ?
32 Ducebantur autem et alii duo nequam cum eo, ut
interficerentur.

33 Et postquam venerunt in locum qui vocatur Calvariæ,
ibi crucifixerunt eum : et latrones, unum a dextris, et
alterum a sinistris. 34 Jesus autem dicebat : Pater, dimitte
illis : non enim sciunt quid faciunt. Dividentes vero
vestimenta ejus, miserunt sortes. 35 Et stabat populus
spectans, et deridebant eum principes cum eis, dicentes :
Alios salvos fecit, se salvum faciat, si hic est Christus Dei
electus. 36 Illudebant autem ei et milites accedentes, et
acetum offerentes ei, 37 et dicentes : Si tu es rex
Judæorum, salvum te fac. 38 Erat autem et superscriptio
scripta super eum litteris græcis, et latinis, et hebraicis :
Hic est rex Judæorum. 39 Unus autem de his, qui
pendebant, latronibus, blasphemabat eum, dicens : Si tu
es Christus, salvum fac temetipsum et nos. 40 Respondens
autem alter increpabat eum, dicens : Neque tu times
Deum, quod in eadem damnatione es. 41 Et nos quidem
juste, nam digna factis recipimus : hic vero nihil mali
gessit. 42 Et dicebat ad Jesum : Domine, memento mei
cum veneris in regnum tuum. 43 Et dixit illi Jesus : Amen
dico tibi : hodie mecum eris in paradiso.

44 Erat autem fere hora sexta, et tenebræ factæ sunt in
universam terram usque ad horam nonam. 45 Et
obscuratus est sol, et velum templi scissum est medium.
46 Et clamans voce magna Jesus ait : Pater, in manus tuas
commendo spiritum meum. Et hæc dicens, expiravit.
47 Videns autem centurio quod factum fuerat, glorificavit
Deum, dicens : Vere hic homo justus erat. 48 Et omnis
turba eorum, qui simul aderant ad spectaculum istud, et
videbant quæ fiebant, percutientes pectora sua
revertebantur. 49 Stabant autem omnes noti ejus a longe,
et mulieres, quæ secutæ eum erant a Galilæa, hæc

videntes.

50 Et ecce vir nomine Joseph, qui erat decurio, vir bonus et
justus : 51 hic non consenserat consilio, et actibus eorum :
ab Arimathæa civitate Judææ, qui exspectabat et ipse
regnum Dei : 52 hic accessit ad Pilatum et petiit corpus
Jesu : 53 et depositum involvit sindone, et posuit eum in
monumento exciso, in quo nondum quisquam positus
fuerat. 54 Et dies erat parasceves, et sabbatum
illucescebat. 55 Subsecutæ autem mulieres, quæ cum eo
venerant de Galilæa, viderunt monumentum, et
quemadmodum positum erat corpus ejus. 56 Et revertentes
paraverunt aromata, et unguenta : et sabbato quidem
siluerunt secundum mandatum.

Cap. 24 1 Una autem sabbati valde diluculo venerunt
ad monumentum, portantes quæ paraverant aromata :
2 et invenerunt lapidem revolutum a monumento. 3 Et
ingressæ non invenerunt corpus Domini Jesu. 4 Et factum
est, dum mente consternatæ essent de isto, ecce duo viri
steterunt secus illas in veste fulgenti. 5 Cum timerent
autem, et declinarent vultum in terram, dixerunt ad illas :
Quid quæritis viventem cum mortuis ? 6 non est hic, sed
surrexit : recordamini qualiter locutus est vobis, cum
adhuc in Galilæa esset, 7 dicens : Quia oportet Filium
hominis tradi in manus hominum peccatorum, et crucifigi,
et die tertia resurgere. 8 Et recordatæ sunt verborum ejus.
9 Et regressæ a monumento nuntiaverunt hæc omnia illis
undecim, et ceteris omnibus. 10 Erat autem Maria
Magdalene, et Joanna, et Maria Jacobi, et ceteræ quæ
cum eis erant, quæ dicebant ad apostolos hæc. 11 Et visa
sunt ante illos sicut deliramentum verba ista, et non
crediderunt illis. 12 Petrus autem surgens cucurrit ad
monumentum : et procumbens vidit linteamina sola
posita, et abiit secum mirans quod factum fuerat.

13 Et ecce duo ex illis ibant ipsa die in castellum, quod
erat in spatio stadiorum sexaginta ab Jerusalem, nomine

Emmaus. 14 Et ipsi loquebantur ad invicem de his omnibus
quæ acciderant. 15 Et factum est, dum fabularentur, et
secum quærerent : et ipse Jesus appropinquans ibat cum
illis : 16 oculi autem illorum tenebantur ne eum
agnoscerent. 17 Et ait ad illos : Qui sunt hi sermones, quos
confertis ad invicem ambulantes, et estis tristes ? 18 Et
respondens unus, cui nomen Cleophas, dixit ei : Tu solus
peregrinus es in Jerusalem, et non cognovisti quæ facta
sunt in illa his diebus ? 19 Quibus ille dixit : Quæ ? Et
dixerunt : De Jesu Nazareno, qui fuit vir propheta, potens
in opere et sermone coram Deo et omni populo : 20 et
quomodo eum tradiderunt summi sacerdotes et principes
nostri in damnationem mortis, et crucifixerunt eum : 21 nos
autem sperabamus quia ipse esset redempturus Israël :
et nunc super hæc omnia, tertia dies est hodie quod hæc
facta sunt. 22 Sed et mulieres quædam ex nostris
terruerunt nos, quæ ante lucem fuerunt ad monumentum,
23 et non invento corpore ejus, venerunt, dicentes se
etiam visionem angelorum vidisse, qui dicunt eum vivere.
24 Et abierunt quidam ex nostris ad monumentum : et ita
invenerunt sicut mulieres dixerunt, ipsum vero non
invenerunt. 25 Et ipse dixit ad eos : O stulti, et tardi corde
ad credendum in omnibus quæ locuti sunt prophetæ !
26 Nonne hæc oportuit pati Christum, et ita intrare in
gloriam suam ? 27 Et incipiens a Moyse, et omnibus
prophetis, interpretabatur illis in omnibus scripturis quæ
de ipso erant. 28 Et appropinquaverunt castello quo
ibant : et ipse se finxit longius ire. 29 Et coëgerunt illum,
dicentes : Mane nobiscum, quoniam advesperascit, et
inclinata est jam dies. Et intravit cum illis. 30 Et factum est,
dum recumberet cum eis, accepit panem, et benedixit, ac
fregit, et porrigebat illis. 31 Et aperti sunt oculi eorum, et
cognoverunt eum : et ipse evanuit ex oculis eorum. 32 Et
dixerunt ad invicem : Nonne cor nostrum ardens erat in
nobis dum loqueretur in via, et aperiret nobis Scripturas ?
33 Et surgentes eadem hora regressi sunt in Jerusalem : et
invenerunt congregatos undecim, et eos qui cum illis
erant, 34 dicentes : Quod surrexit Dominus vere, et

apparuit Simoni. 35 Et ipsi narrabant quæ gesta erant in via, et quomodo cognoverunt eum in fractione panis.

36 Dum autem hæc loquuntur, stetit Jesus in medio eorum,
et dicit eis : Pax vobis : ego sum, nolite timere.
37 Conturbati vero et conterriti, existimabant se spiritum
videre. 38 Et dixit eis : Quid turbati estis, et cogitationes
ascendunt in corda vestra ? 39 videte manus meas, et
pedes, quia ego ipse sum ; palpate et videte, quia spiritus
carnem et ossa non habet, sicut me videtis habere. 40 Et
cum hoc dixisset, ostendit eis manus et pedes. 41 Adhuc
autem illis non credentibus, et mirantibus præ gaudio,
dixit : Habetis hic aliquid quod manducetur ? 42 At illi
obtulerunt ei partem piscis assi et favum mellis. 43 Et cum
manducasset coram eis, sumens reliquias dedit eis.

44 Et dixit ad eos : Hæc sunt verba quæ locutus sum ad
vos cum adhuc essem vobiscum, quoniam necesse est
impleri omnia quæ scripta sunt in lege Moysi, et
prophetis, et Psalmis de me. 45 Tunc aperuit illis sensum
ut intelligerent Scripturas, 46 et dixit eis : Quoniam sic
scriptum est, et sic oportebat Christum pati, et resurgere
a mortuis tertia die : 47 et prædicari in nomine ejus
pœnitentiam, et remissionem peccatorum in omnes
gentes, incipientibus ab Jerosolyma. 48 Vos autem testes
estis horum. 49 Et ego mitto promissum Patris mei in vos ;
vos autem sedete in civitate, quoadusque induamini
virtute ex alto.

50 Eduxit autem eos foras in Bethaniam, et elevatis
manibus suis benedixit eis. 51 Et factum est, dum
benediceret illis, recessit ab eis, et ferebatur in cælum.
52 Et ipsi adorantes regressi sunt in Jerusalem cum gaudio
magno : 53 et erant semper in templo, laudantes et
benedicentes Deum. Amen.